

Tabor

1997

EL FORTIN

1-2

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB. — Mnenja Tabora SPB
predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo
lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene
Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación, armado e impresión:
Talleres Gráficos VILKO S. R. L., Estados Unidos 425
(1101) Buenos Aires, Argentina, Tel. 362-7215 - Fax: 307-1044

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila,
pošljite in članke pošiljajte na naslov:

Bogoslav Sustersic,
Gral. Vacca 988 (1686) Hurlingham,
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

**KO „TABOR“ PREBERETE,
POŠLJITE GA V DOMOVINO!**

Tabor

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Enero-Febrero 1997 • Buenos Aires • Januar-Februar 1997

Smo spet tam...?

Zaradi nepremišljenega, nepotrebne in pogubnega zdrsa takratne Jugoslavije v drugo svetovno vojno je menda zares sam ljubi Bog slovenske politike kaznoval z neumnostjo. Že izza prvih dni sovražne okupacije leta 1941 namreč kot slepi brodolomci mlatijo z rokami tjavendan in ne najdejo rešilnega pasu, ki nam ga je vrgel gen. Leon Rupnik: „Slovenci, združite se! Za Boga — Narod — Domovino!“

Že ko so komunisti z ropom, umorom in požigom zgradili perfidno ukano „osvobodilnega boja“ z edinim povojnim ciljem — zmage komunistične revolucije, so naši politiki potrebno obrambno enotnost večinskega protikomunističnega naroda navdušeno razbijali z izpodkopavanjem Rupnikove avtoritete in enotne borbene pripravljenosti edinega dejavnika, ki je kaj predstavljal — domobranstva.

Zato so morali biti zverinsko poklani tisoči prevaranih domobrancev v Rogu in Teharjah ter tisoči pošteni Slovencev širom okrvavljene domovine — z rezultatom petinštiridesetletne Titove rdeče strahovlade.

In bili smo tam... —

Ko se je v sklopu svetovnega poloma zrušil sam od sebe komunizem tudi pri nas in se je Slovenija razmeroma zelo poceni osamosvojila, niso izkoristili zbeganosti in paničnega strahu bivših strahovalcev. Vsak gobezdač je rajši hitel organizirat svojo

„stranko“, iz kakršnih so skrpucali sračje gnezdo nekakšnega Demosa, ko so komunisti temeljito izkoristili nenadno demokratično vzdušje in se — kot med okupacijo v OF — zakamuflirali v tri, štiri stranke s skupnim ciljem zavarovanja privilegijev komunistične revolucije.

In bili smo tam... —

Po petih letih vladavine komunistične usedline pod plaščem takoimenovane demokracije, so naši politiki tudi s svobodnimi volitvami minulega novembra dokazali, da smo spet tam... Ko je vendar vsakemu povprečnežu moralo biti jasno kot beli dan, da v obstoječem volilnem sistemu nobena posamična stranka takoimenovane slovenske pomladi sama po sebi ne bo mogla premagati enotnega bloka komunistične usedline, zaradi topoglavih osebnih ambicij niso bili sposobni oživotvoriti vsaj volilno koalicijo, ki bi s pretežno večino glasov onemogočila vse nakane komunistične usedline. Tako pa je bilo zadosti, da je en sam izdajalec omogočil mandat komunistični usedlini vsaj še za prihodnja štiri leta...

In spet smo tam...!

Ivan Korošec

Slovenska božična smreka

Obisk sv. Očeta v Slovenijo, maja 1996 je bilo veličastno in obenem za narod življenjsko dejanje, po preživetju 50 letne komunistične tiranije nasilja in strahu.

Sv. Oče na naših tleh ni pohvalil „narodne osvobodilne borbe“, ker je ni bilo, temveč je obsodil krvavo boljševiško revolucijo, ki je terjala tisoče slovenskih življenj, nepopisno trpljenje po ječah in taboriščih smrti ter brezšteviline kraje narodovega premoženja.

„Korajža velja!“ je papež javno in glasno povdaril na srečanju z mladimi. Slovenijo je zajela resnična pomlad. Pomlad nove rasti poguma, vere in narodne zavesti.

Vzklila je korajža za odločno izpoved vere, morale, sožitja in medsebojnega spoštovanja, kar vse je bilo pol stoletja v nasprotju z režimom sovražstva in laži.

Dnevi obiska cerkvenega poglavarja Janeza Pavla II. so zapisani z zlatimi črkami v slovenski zgodovini trpljenja in velikih preizkušenj.

Narod je čutil dolžnost nedopovedljive zahvale Kristusovemu namestniku. Zato se je porodila misel — želja, postaviti slovensko božično drevo na trg sv. Petra v Rimu, okrašeno s slovenskimi narodnimi okraski in osvetljeno z 2 miliona luči slovenskih src prižganih ob ognju vere, zaupanja in zvestobe sv. Očetu. Ljudje, ki so bili določeni, da najdejo najlepšo slovensko smreko, so začeli iskati po Pohorju, Gorenjski, Notranjski, kjer rastejo lepa vitka drevesa, vendar vse kar so našli ni bilo najlepše. Odgovorna naloga jih je gnala še na Kočevsko, kjer gozdovi skrivajo v svojih brezni slovensko bolečino. Prekrižali so Rog in končno postali v gozdu nad Slovensko vasjo, ob visoki košati smreki, s polno simetrijo vejevja in ponosnim vrhom, nedaleč ob množičnega grobišča.

Ko so jo po vseh načrtih previdno požagali in položili na tla, so na njenem štoru šteli leta in ugotovili isto leto rojstva, kot sv. Očeta. Prav ob tej letnici pa je značilna tudi povprečna starost pomorjene slovenske vojske.

Morda pa so globoke korenine smreke srkale lepoto iz nestrohnjenih src pobitih slovenskih fantov, katerih borba proti nasilju brezboštva, je bila njih častna dolžnost. Čeprav je bila njihova zmaga poraz v očeh sveta, je bila njih mučeniška smrt cena narodovega vstajenja v zmago vere in slovenske državnosti.

Brezbožno nasilje je bilo prepričano, da je v razstreljenih brezni za vedno zasulo narodovo resnico. Seme mučeništva pa je vzklilo v novo svetlejšo luč vere in narodnega ponosa, kar vse je prišel potrdil sam sv. Oče.

Slovenska smreka, božične luči Ljubezni in Miru, je pred vsem svetom odločno potrdilo naše slovenske bitnosti, naše zvestobe veri —
NAŠE SLOVENSKE KORAJŽE!

Hiša mojega očeta

Branil bom
očetovo hišo.
Pred volkovi,
pred sušo,
pred oderuštvom,
pred sodno krivičnostjo
bom branil
očetovo hišo.
Izgubil bom živino,
polja in travnike,
smrekove gozde;
izgubil bom
obresti,
plačila,
delnice,
toda branil bom očetovo hišo.
Odvzeli mi bodo orožje
in bom z golimi rokami
branil očetovo hišo;
odsekali mi bodo roki
in bom z lakti branil
očetovo hišo;
pustili me bodo brez rok,
brez ramen
in brez prsi
in bom z dušo branil
očetovo hišo.
Umrl bom,
izgubila se bo moja duša,
izgubil se bo moj rod,
toda hiša mojega očeta
bo stala
naprej.

(* Aresti je sodobni baskovski pesnik. Poslovenil Branko Rebozov.)

POGUMNO V LETO 1997!

Leto 1996 je bilo leto velikih premikov v svetu, leto velikih dogodkov v domovini. V Sloveniji smo doživeli zgodovinski obisk papeža. Vse spletke sovražnikov Cerkve in svobode naroda so se sesule ob sijajnem in odprtem nastopu poglavarja Cerkve. Med drugim je papež povedal jasno besedo o komunistični revoluciji, ki je prinesla toliko žrtev. Minulo leto na žalost še ni prineslo ene poprave krivic polstoletnega nasilja in genocida.

A počasi tudi s tem resnica prihaja na dan. Ljudje se stresajo strahu in posledic dolgoletnega pranja možganov.

Volitve so kljub neenotnemu nastopu demokratičnih sil prinesle precej upanja.

Ljudje se počasi prebujajo iz dolgoletnega zatiranja. Strah in nasilje počasi izgublja na svojih učinkih. Tudi preoblečeni komunisti in sopotniki so izgubili tudi precej podpore in glasov.

ZAUPAJMO V DOBRO, KI PREMAGA ZLO!

Čeprav se zdi, da so včasih sile zla nepremagljive in zlo še vedno zmaga, moramo modro in z zaupanjem delati za zmago dobrega. Zaupajmo v zdrave sile slovenskega naroda, ki bodo enkrat pometle z dediči komunističnega nasilja.

Pri tem moramo vsi sodelovati organizirano, odgovorno in premišljeno!

ZAUPAJMO V PRIHODNOST, UPAJMO V JUTRI!

Mnogokrat nas tare skušnjava, da bi se predali malodušju in obupu, naredili križ čez preteklost. Res so težke preiskušnje, bridko izgnanstvo, žalostna usoda daljne tujine. V takih trenutkih pomislimo na drage brate domobrance, naše mučence, ki, nam iz neštetihih grobov širem Slovenije kličejo:

NE POZABITE NAS NIKDAR!

Naša borba še ni končana. Ustvarjeni smo za življenje, za boj. Za vsako ceno vstrajajte v vseh preiskušnjah, mnogih težavah. Verujte v novo prihodnost, verujte v zmago dobrega, ostanite zvesti in močni pričevalci Resnice!

Papeško odlikovanje

Nadškof dr. Alojzij Šuštar je pred božičem sporočil, da je papež Janez Pavel II. imenoval narodnega delegata za dušno pastirstvo v Argentini Jožeta Škerbca za častnega prelata. Novo imenovani prelat Škerbec je rojen 23. marca leta 1923 v župniji Stari trg pri Ložu. V duhovnika je bil posvečen 29. novembra leta 1953 v La Plati v Argentini. Nato je 15 let deloval na argentinskih župnijah Dolores, Escalada, Lomas de Zamora. Leta 1959 ga je msgr. Anton Orehar nagovoril, da je posvetil delu za slovensko skupnost. Že 23 let vzorno ureja mesečnik Duhovno življenje, ki velja za eno najboljših glasil med Slovenci v svetu. Jože Škerbec je tudi prevajalec, mož izredne literarne in splošne glasbene izobrazbe. Pred dvema letoma je bil imenovan po smrti dr. Alojzija Starca za voditelja dušnega pastirstva med Slovenci v Argentini in zdaj že dve leti uspešno vodi delo med tamkajšnjimi Slovenci. Čestitamo! Tudi Tabor.

45:45 = 46:44 Po volitvah

V stolpcu „Mimogrede“ je tednik Družina mesece pred volitvami objavil zanimivo zgodbo (pisec N.D.):

„Zaradi pomanjkanja žeblja se je izgubila podkev. Zaradi pomanjkanja podkve se je pogubil konj. Zaradi pomanjkanja konja je bil izgubljen jezdec.“ (Benjamin Franklin, pri nas znan kot izumitelj strelovoda, v ZDA pa tudi kot politik, državnik).

V tistih časih je primera seveda morala biti še posebej slikovita, saj so ljudje še vedeli, kako pomembni so konji, ker so se tudi še na njih bojevali, na njih dobivali (ali izgubljali...) vojne. To je: življenja.

In vendar je pogovor še danes aktualen. Pri nas morda še posebno...

Ker je namreč tako: ker Janez Kranjski ni šel volit („Ah, en glas več ali manj...“), se je izgubil en glas in tako je njegova stranka izgubila možnost izbrati svojega res demokratičnega poslanca. S tem, se je izgubil glas v državnem zboru, s tem se je izgubilo nekaj življenjsko važnih let bolj treznega delovanja.

A ne, Janez (pa velja seveda tudi za Micke...): mi bomo pa spet raje ostali doma, potem pa nekaj let spet samo jamrali, pa se jezili na druge, ne pa pomislili, da se je zaradi nas izgubila podkev, zaradi nas bil izgubljen konj in z njim jezdec... N.O.)

Vsak zakaj ima tudi svoj zato. Volitve so za nami. Stranke pomladi, ki bi zlahka zmagale, so dobile le 45 poslancev. Politična situacija je zato izredno težavna.

1.) 27 odstotkov volilcev je ostalo doma. To gotovo niso levičarji. Levičarji so vsi do zadnjega invalida in bolnika veljavno volili svoje „prenovitelje“. Skupen nastop pomladnih strank bi gotovo pritegnil vsaj deset odstotkov. Toda kdo bo volil skregane stranke?. Nekaj temeljnih načelnih točk za pravno in demokratično državo bi zadostovalo. In še jasna vodilna navodila.

Tak enoten nastop bi našel dober odmev in bil gotovo sprejet s simpatijami. Volilni rezultat bi bil veliko boljši, četudi nekateri še danes trdijo drugače. Na žalost ena izmed pomladnih strank ni hotela skočiti v temno luknjo predvolilne koalicije in dosegla, da smo pristali v rdeči luknji... Naivno zaupanje v lastno zmago je bilo usodno. Še snidenje z demokratičnimi župani v Novem Mestu ni streznilo nespametnih glav, katerim je za vsakim grmom „dišalo po zmagi“...

2.) Blizu 70.000 pomladnih glasov je bilo neveljavnih. Zgleda, da desne stranke niso dale jasnih smernic svojim volilcem.

3.) Ali je emigracija storila svojo dolžnost? Ali je dovolj energično zahtevala ugodnejše pogoje za volitve? V večini držav so izseljenci prejeli volilnice prepozno. Tudi propaganda za vpis v volilne imenike je bila medla. V Argentini so bili termini za volitve veliko boljši a kajko na stotine volilnih upravičencev ni izpolnilo svoje narodne in državljanske dolžnosti. Vsi ti so pomagali levičarjem! Na žalost so doma ostali tudi nekateri bivši domobranci...

Volitve so pokazale, da je med nami še veliko politične nezrelosti, nezdravega enoumja, nestrpnosti ter pomanjkanje skupne akcije, saj volitve niso stvar samo ene stranke. So stvar vse skupnosti in teža

odgovornosti pade na vsa vodstva.

4.) „Izdaja“ enega izmed poslancev strank slovenske pomladi je le posledica in nadaljevanje štiriletnega sodelovanja s „tovariši“ v Drnovškovi vladi. Kako pa naj označimo škodljivo pragmatično politiko tistih, ki naj bi v vladi zastopali glasove katoličanov? Namesto, da bi vodili načelne, krščanske politike, so se dali voditi in „izvoditi“ od dedičov zločinske KP, pristajali na kontinuitete polstoletnega nasilja in laži. Volili so levičarske, tudi proti ustavne zakone (sveženj zakonov o žrtvah vojne). Ljudje so to videli in spoznali. Volili so druge stranke ali pa ostali doma.

Pravijo, da je po toči prepozno zvoniti. Pa ni tako. Iz napak se lahko nekaj naučimo. Ali ni prišel že čas, da se pravočasno, modro pričnemo pripravljati na prihodnje volitve?

Vsak zakaj ima tudi svoj ZATO!

R.T.

Ivo Žajdela

Spomenik nad pomendranim grobom

Založba Mladinska knjiga je končno izdala spomine dr. Stanka Kocipra. Končno zato, ker bi morali iziti že lansko leto. Knjiga je prvovrstni dogodek, saj gre za obširno besedilo avtorja, ki je bil tajnik vodje domobrancev generala Leona Rupnika, nazadnje pa je Kociper spomladi 1945 postal tudi Rupnikov zet. Spomini z naslovom Kar sem živel, obsegajo 534 strani, obsegajo pa eno od najbolj burnih obdobij v novejši slovenski zgodovini, čas od leta 1941 do 1948. Kot je dejal pisec spremne besede zgodovinar Boris Mlakar na predstavitvi knjige, so Kociprovi spomini intenzivni in globoki, branje pa bo pustilo lepe vtise. Prav gotovo lep poklon avtorju.

Osnovno besedilo je dr. Stanko Kociper napisal takoj po prihodu v Argentino od leta 1949 do 1953. Knjiga je razdeljena na 33 manjših poglavij, kar dve tretjini knjige pa sta namenjeni času od septembra 1943 do maja 1945 oziroma obdobju generala Rupnika in domobranskega nastopanja proti komunistični revoluciji. Spomini so uresničitev zaobljube, ki jo je Kociper dal v begunstvu na Koroškem: „Če se generalu Rupniku

skrivi las, bom celo svoje življenje razkrinkaval tiste, ki so mu to storili.“ Kociper je spomine napisal torej zelo zgodaj, zato so opisi dogodkov in ljudi zelo sveži in podrobni. Boris Mlakar zatrjuje, da gre za prvovrsten zgodovinopisni vir. Glede obrambe generala Rupnika pa meni, da je bil Kociper pri njej uspešen.

Samo po sebi se postavlja vprašanje, kako to, da so spomini izšli šele zdaj. Vzrokov za to je več. V Sloveniji je „klima dozorela“ šele letos, v emigraciji pa niso izšli zato, ker gre za obsežen tekst, toda bolj kot to je bilo odločilno, da velja avtor za brezkompromisnega pisca v najbolj žlahtnem pomenu. Povsem jasno je, da tudi v emigraciji vsebina mnogim ni bila všeč. Daljši odlomki so izšli v 70. in 80. letih v reviji Tabor, zanjo pa je značilno, da svoje strani odpira „trdemu domobranskemu jedru“. Poleg tega je za Tabor značilno, da je bil ustanovljen po hudih nesoglasjih, ki so v emigraciji dosegla vrhunec konec 50. in v začetku 60. let, ko so se očitki o nesposobnostih politikov zgostili na straneh revije Vestnik.

Beseda Stanka Kocipra je neizprosna in ostra kot britev. Ne samo do komunistov in do strašnih posledic revolucije, ampak tudi do mnogih v meščanskem taboru. Zato je že naprej znano, da bo tudi v Sloveniji naletela na številne kritike. Toda ne samo pri nekdanjih komunistih oziroma „varuhih revolucije“, ampak tudi pri nekaterih „naših ljudeh“. To se je zgodilo že „na samem začetku“, saj je na predstavitvi knjige prišlo do dokaj ostre zavrnitve Kocipra „kot pojava“ s strani Tineta Velikonje, predsednika Nove slovenske zaveze. Pravzaprav je prišlo do absurdne situacije, saj je na eni strani spomine dokaj dobro ocenil eden najkompetentnejših zgodovinarjev Boris Mlakar, tako rekoč oporekal pa mu je predsednik organizacije, ki naj bi zastopala nekdanje domobrance in za katerega bi moral biti izid tovrstne knjige pravi praznik. K sreči je bil prisoten Ivan Korošec, predsednik Tabora iz Argentine, ki je vzel Rupnika in njegovo medvojno pogumno držo v bran.

Zato velja še enkrat poudariti naslednje. Prav gotovo je bilo tisto, kar generalu Leonu Rupniku najbolj očitajo, to je sodelovanje z Nemci, povsem postranska stran, za katero se že uveljavlja ime funkcionalna kolaboracija. Ta pa v Sloveniji ni bila samo izbira za majše tveganje, ampak je šlo tudi za krčevito samoobrambo pred krvavo komunistično revolucijo. Jeseni 1943 alternativne prav gotovo ni bilo. Slovenija je do takrat trepetala pred nerazumljivimi in poblaznelimi likvidacijami komunistov, te pa so se po italijanski kapitulaciji sprevrgele v prve množične pokole (Turjak, Moželj, Jelendol, Mačkovec). Alternativa je

seveda sicer bila, če jo potegnemo iz rokava kakšnega „generala po bitki“. Ta pa je bila neusmiljeno nadaljevanje poniževanj, žaljenj in predvsem pobijanj. Če so se hoteli v protirevolucionarnem taboru izogniti tako temu kot preteči nevarnosti ruske fronte, se je moral pojaviti človek, ki bo, kot je Stanko Kociper že večkrat zapisal Rupnikove besede, za Slovence „drek žrl“. In res ga je in to na veliko, za kar so ga na koncu vojne izdali politikanti, kasneje pa še „gentlemanski“ Angleži. Mimogrede: če kdo misli, da bodo taisti Angleži danes raje podprli slovensko desnico kot pa naslednike komunistov, se krepko moti...

Stanko Kociper je za vedno izgubil svojo domovino. Leta 1993 jo je sicer obiskal, vendar je pretresen ugotovil, da je izgubil svoje prleške gorice, katerih idiliko je opeval v svoji literaturi, kot je Goričanec, Mertik in številne druge pripovedi, ki jih počasi ponovno ponatiskujemo. Zdaj ima slovenski bralec na voljo tudi njegove spomine, ki so prav gotovo ena najbolj dragocenih in pretresljivih knjig, ki smo jih dobili v zadnjih letih. S to knjigo se ne odpira samo mračen zastor, ki so ga potegnili čez generala Rupnika komunisti in tudi mnogi iz protikomunističnega tabora, ampak njena cel čas nadvse jasna in izredno informativna pripoved postavlja spomenik vsem tistim, ki v tistih hudih medvojnih časih niso imeli izbire.

P.S. To predstavitev o Kociprovi knjigi sem napisal za tednik Demokracijo, vendar je nekdo v uredništvu preprečil objavo daljšega odlomka, ki sem ga tu podčrtal, ki govori o izpadu Tineta Velikonje na predstavitvi knjige. Velikonja bi se lahko zavedal vsaj tega, da je šlo za novinarsko konferenco in da so bili tam prisotni novinarji bolj ali manj vsi naklonjeni komunističnim predstavam o naši preteklosti, ki jim je naredil s svojim nastopom veliko uslugo. Tako kot prej komunistični učitelji, jim je zdaj še on povedal, da je bila Rupnikova politika napačna. To ni prvi Velikonjev nepremišljen nastop v javnosti. Spomnimo se televizijskega omizja, ki je bilo namenjeno zgodovini, na katerem je brez potreb govoril o Svetem Urhu, zaradi česar je prisotnega predsednika borčevske organizacije Ivana Dolničarja verjetno zelo zadovoljil. Naravnost usodna napaka je bila narejena, da je bil v knjigi Farne spominske plošče objavljen njegov prispevek, saj v tovrstno knjigo nikakor ni spadal, ker je z neobjektivnostjo blatil tam napisane žrtve koministične revolucije. Mnogi se spomnijo njegovih izpadov proti Vinku Levstiku. No, zdaj je tu še njegov povsem nerazumljiv nastop proti Kocipru in Rupniku. Že tako lahko v zadnjem času opažamo, da vse nove knjige, ki govorijo o slovenski zgodovini, spet prinašajo staro (komunistično) podobo naše preteklosti.

Slovenska „demokracija“ in morala

„V skladu z interesi državljanov, da se ojači državni sistem, imajo državljani po postavi zagotovljene pravice do: a) svobode govora b) svobode tiska c) svobode zborovanja, vključno zborovanja masovnih sestankov č) svobode zborovanja po ulicah in demonstracij. Te državljanske pravice so zagotovljene s tem, da se dajo državljanom na razpolago tiskalni stroji, zaloge papirja, javne stavbe, ulice, komunikacijska sredstva in druge materialne potrebe za izvedbo teh pravic.“

Gornji citat je vzet iz ustave bivše Sovjetske Zveze. Z besedami, „da se ojači državni sistem,“ imamo popolno kontradikcijo marksizmu, ki je predvideval, da bo država odmrla. Kar bi rad povdaril je to, da demokratična ustava še ne zadostuje kot pogoj za demokratično družbo. Treba je več, treba je tudi družbo, ki sprejema dodatne pogoje za demokracijo. Z drugimi besedami, treba je družbo, ki ima skupek principov katerega ta družba kot celota priznava in sprejema. Temu skupku principov pravimo morala ali moralni principi. Ti moralni principi imajo navadno verski izvor, vendar pa to ni nujno. Ljudsko moralo lahko ustvari in definira družba sama brez stroge verske podlage. Glede krščanske podlage je ob priliki Festivala svobode 1995 v ZDA slavnostni govornik rekel, da „So postave, ki jih je uvedel človek in, ki veljajo za človeške zadeve. Tisto kar pa obvlada postava, le-ta tudi obvaruje. Poleg tega so višje in božje postave, ki ojačijo in presegaajo vse ostale postave, kajti ,tisti, ki izpolnjuje božje zapovedi ne bo kršil človeške postave.“ Poleg tega obstaja tudi naravna morala, ki tvori podlago krščanski morali. Naravna morala pa temelji na objektivni resničnosti, na stvarstvu. Slednje je izven božjega razodetja in je izrazito človeška resničnost.

V starem veku je bila navada, da je država imela tudi svojo uradno državno vero. Na ta način je država zato imela tudi svojo uradno državno moralo, ki so jo priznavali prebivalci te države. Moralo je zato definirala država (družba), in so bile stvari dokaj preproste. Sčasoma so države pričele ločevati med državnim in verskim, to predvsem zapadne države, ki so imele v glavnem krščansko moralo. Država je postala ločena od vere.

(Zanimivo je, da gre v nekaterih slučajih v muslimanskem svetu razvoj prav v nasprotno smer.)

Tukaj v Združenih državah Amerike pa imamo neko posebnost, ki je baje redka drugod po svetu. Imamo to kar nekateri imenujejo „civilna religija“. Ameriška družba kot celota priznava, da imamo nad seboj vsemogočnega Boga, da bodi nad nami in nam omogoča bivanje. Vse druge podrobnosti pa segajo v karakteristike posamezne vere. V praksi to priznava tudi politika in le-ta vnese izraze o Bogu v Mnoge politične izjave in govore. Celo na kovancjih najdemo besede „In God we trust“ (Zaupamo v Boga). Morala ameriške družbe pa je potem osnovana na podlagi te civilne religije skupaj z večjimi ali manjšimi odtenki iz posameznikove verske prakse.

V Sloveniji pa smo imeli bratomorilsko družbo, ki je značilna po tem, da je njena morala osnovana na znanstvenemu materializmu. Kaj, torej, zdaj to pomeni? Besedo materializem ni potrebno posebej opisovati. Vsi več ali manj že razumemo, kaj to je? Ko pa se vprašamo o znanstvenemu materializmu, pa v to pritegnemo znanost, ki pa ima tudi svoje posebne karakteristike.

Stvari se pa zapletejo, ko spoznamo, da znanost ne pozna morale. Znanost ne more biti moralna, kakor tudi ne more biti nemoralna. Znanost je zato moralno nevtralna.

Je sicer res, da skušajo nekateri biologi utemeljiti nekakšno biološko moralo (francoski katoliški biolog Paul Chauchard na primer), sklicujoč se na to, da življenje in zavest ne moremo zreducirati na fiziko, kemijo in matematiko. Dočim to slednje res drži, je pa vendar to predvsem posledica tega, da naravo življenja in zavesti še ne razumemo in ne to, da bi bila biologija neka posebna znanost, ki bi imela drugačne karakteristike kakor druge panoge znanosti. Delno se Chauchard naslanja tudi na katoliškega evolucionista Teilharda de Chardina in celo pohvali Engelsa. Francoski partijci so Chauchardu zabrusili, da ustvarja biološki materializem. Teilhard de Chardin je razvil nekako zvezo med evolucijo in odrešenjem. Proces evolucije naj se konča pri Bogu. Komaj pred dnevi je papež Janez Pavel II v glavnem sprejel teorijo evolucije. Vsaj za sedaj pa Cerkev še ni sprejela da Chardin-ovih naukov in jih ne poučujejo v katoliških šolah in univerzah.

Moramo pa tudi dodati, da je biološka definicija življenja popolnoma operacionalna in sicer enostavno življenju reče sistemska karakteristika ali sistemska lastnost. Pri tem zavesti sploh ne omenja, še manj pa morale.

To pa dokazuje, da tudi biologi sami življenja in zavesti ne razumejo in to svojo nemoč izražajo z le operacionalno definicijo, katera nam pa o življenju in zavesti ničesar ne pove.

Kaj pravzaprav demokracija je? Ne smemo nikdar pozabiti, da je demokracija več kot samo oblika oblasti. Je dejansko filozofija in način življenja, ki sloni na vrednosti in pomembnosti pozameznika, filozofija, ki predpostavlja, da obstoja oblast za ljudi in ne ljudje za oblast in da je uspeh revnih in ponižnih prav toliko važen kot uspeh velikih in ponosnih. Demokratična ustava zagotavlja vsakemu državljanu svojo pravico do svobode. Ta pravica vsebuje tri komponente: 1) oblast mora sloniti na postavi in ne na poljubni samovolji, 2) oblast mora sloniti na pristanku državljanov in 3) oblast mora spoštovati in zagotavljati pravice posameznika. Člani oblasti morajo biti služabniki in ne gospodarji ljudstva. Pravice posameznika pa ne more ustvarjati oblast, temveč izvirajo iz morale, ki po krščanskem pojmovanju izvira od samega Boga.

Vrnimo se k marksističnemu znanstvenemu materializmu. Na osnovi gornjega razmišljanja pridemo potem do zaključka, da znanstveni materializem ne pozna morale. Ali še bolj naravnost, bratomorilci nimajo nobene morale, tudi naravne ne, kar bomo kmalu videli. Prav zaradi tega so pri njih vsa sredstva dovoljena. Do tukaj smo se omejili na teoretsko plat marksizma.

Moramo pa pogledati tudi na prakso, kajti pri bratomorilcih je bolj pomembna praksa kot pa teorija. Predvsem Lenin, je marksizem prikojil svojim ciljem in svojim interesom. Dočim je marksizem že sam po sebi protisloven, je pa Lenin no protislovje razširil in izvajal politiko, ki je bila na videz „volk sit in koza cela,“ očitno protislovje pa je bilo povsem sprejemljivo. Kljub temu, da je sovjetska ustava zagotavljala vsemogoče pravice kar vidimo v prvem odstavku tega spisa, v praksi tega dejansko nikjer ni bilo, niti za en sam dan ne. Država je bila partija in obratno, pod Stalinom pa je bila tako država kot partija enaka njemu, državljanji pa niso imeli nobene svobode, ne govora in ne mišljenja. Lenin sam si je pridržal pravico, da je po mili volji lahko prosto izbral in kdaj naj bo sovražnik ali zaveznik. Le-to dvoje pa je lahko menjal čez noč. Torej, je včerajšnje belo postalo danes črno in to brez opravičila ali kake nujne razlage. Tudi v praksi so bila vsa sredstva dovoljena, še bolj kot v teoriji. Izjavljali so, da je vse moralno, kar koristi partiji in vse nemoralno, kar ne koristi partiji. Dobesedno je rekel Lenin, „Mi rečemo, da je naša morala popolnoma podvržena interesom razrednega boja proletariata... Zato rečemo, da morala vzeta izven človeške družbe ne obstoja za nas; je le ukana“. S tem so se, torej, odpovedali

celo naravni morali. Logika in doslednost sta izginili. Pravtako ni bilo nikjer prostora za usmiljenje ali hvaležnost. Bratomorilec mora zatajiti vse človeške občutek. Lenin je celo rekel, da je teror lahko samo oblika vladanja in zato sprejemljiv za dosego ciljev partije. Celó pomen besed je Lenin spreminjal po mili volji. Isto je delal kasneje tudi Stalin. Citat na začetku dopisa je vzet iz tako imenovane Stalinove ustave o kateri so izjavljali, da je najbolj demokratična na vsem svetu. Papir, seveda, vse drži.

Kominforme in Kominterne je vodil Stalin sam in se je v le-teh moralo vse pokoriti njemu in sovjetski državi, če hočete sovjetskemu nacionalizmu. Dandanes imamo v Rusiji vsaj nekaj demokracije, ruski nacionalizem pa se ni spremenil. Vsi vemo za Čečenijo.

Tudi slovenski bratomorilci so se podobno obnašali. Teoretsko so prisegali na internacionalizem dejansko pa izvajali sovjetsko-ruski nacionalizem s tem, da so hoteli Slovenijo priključiti Sovjetski zvezi kot eno izmed republik. S tem so izdali tako narod kot domovino. Vsaj v prvih letih so vladali v Stalinovem imenu. Bili so torej pravi kvizlingi. To isto pa očitajo domobrancem, ki pa političnega vodstva sploh imeli niso, kaj šele kakšno oblast. General Rupnik ni bil kakšen predsednik Slovenije. Ni bil niti ljubljanski župan, temveč le upravnik. Oblast je bila vseskozi v rokah okupatorja, tako italijanskega, kot nemškega in kot madžarskega.

Brez morale pa tudi ni demokracije. To je pa točno, kar imamo v današnji Sloveniji. Hrbtenica vsake svobodne družbe je morala. Je osnova na kateri sloni obsoj vsake demokratične družbe. Morala pa mora biti porojena od izbire resnice namesto laži, od zaupanja namesto sumničeva, od vere namesto nevere. Jasno je, da vsega tega v Sloveniji ni. Zato tudi demokracije ni. V družbi v kateri so tudi bratomorilci je demokracija enostavno nemogoča. Kar pogledjmo v Rusijo. Iz bivših partijskih vrst se je rodila mafija, ki seveda ne spoštuje nobenih postav. Izvaja pa kriminalne kot nikjer drugje. Pri tem pa ni samo vprašanje denarja ali imetja, imamo na dnevnem redu v Sloveniji, le da je na manjšem obsegu. Afere se vrstijo druga za drugo, pa ni nihče nič kaznovan. Posebno pa mi je padel v oči komentar v nekem ameriškem časopisu, da je Slovenija ena izmed bivših bratomorilskih držav, kjer pogosto ugrabljajo deklice za prisilno suženjstvo v prostitucijo. Nobenega ugibanja ni potrebnega, kdo to dela? Kot sem že zapisal drugje, menim da v Sloveniji prave demokracije še ne bo za časa našega življenja.

Jožef Schumpeter, avstrijski ekonomist in socialist, je naštel pet pogojev za uspeh demokracije:

1. Politiki kot ljudje morajo biti visoke kvalitete. Posamezniki morajo imeti zadostne zmožnosti in morajo biti visokega **moralnega** karakterja.

2. Razsežnost političnih odločitev **ne sme biti prevelika**. Drugače rečeno, ne sme biti nobene funkcije oblasti, ki bi lahko prevladala preostale komponente oblasti. Tako imajo demokracije navadno oblast razdeljeno na odvisne dele, ki drug drugemu omejuje preseg oblasti.

3. Oblast mora imeti na razpolago usluge **dobro izvežbanega uradništva**, ki ima visok občutek dolžnosti in navdušenja za svoje delo. To uradništvo mora biti sposobno izpeljavati kontinuiteto tudi ob zamenjavi oblasti.

4. Oblast mora imeti **demokratsko samokontrolo**. To pomeni, da ne sme večina izvajati tiranijo nad manjšino. Izvoljeni funkcionarji in parlamentarci morajo biti na dovolj visokem **intelektualnem in moralnem** nivoju, da jih oblast ne bo zapeljala v sleparjenje po eni strani ali pa v neumnosti po drugi.

5. Končno mora imeti družba **veliko strpnosti** do drugače mislečih.

Če skrbno pregledamo situacijo v Sloveniji v luči gornjih petih točk, bomo hitro videli, da je slovenska demokracija pomanjkljiva in nezadostna v vseh petih. Demokracija z ljudmi brez morale je enostavno nemogoča. Namesto sposobnega uradništva v točki 3, imamo staro bratomorilsko birokracijo, ki neusmiljeno ruši vse, kar želijo dobronamerni in sposobni ljudje doseči. To potrjujejo razni dogodki v Sloveniji. Isto je omenil tudi Lojze Peterle v svojem govoru v Buenos Airesu. K sreči so bratomorilci v manjšini. Vendar pa so v dobi svoje diktature uspeli postaviti na ključna mesta svoje ljudi kateri jim danes omogočajo obvladanje skoraj celotne slovenske družbe in pri tem ne mislim samo v politiki temveč tudi v gospodarstvu, v izobrazbi, v medijih itn.

Prva demokratska vlada Lojzeta Peterleta bi bila morala nekaj storiti na tem področju, pa ni. Sicer je pa tudi res, da Peterletovo vlado niso strmoglavili bratomorilci temveč preostali del DEMOS-a, med njimi tudi Oman in Podobnik. Le-ti niso pomislili na katastrofalne posledice te svoje poteze. Pozabili so, da je Drnovšek iz vrst bratomorilcev. Sedanje jokanje in škripanje z zobmi so si sami nakopali, kar se vse premalo poudarja. SKD je pa, seveda, le prehudo reagirala na svoj padeč in je vstopila v vlado z bratomorilci z izgovorom, da je boljše biti zraven, kakor pa preklinjati

zunaj. Mnenja sem, da je s sodelovanjem v koaliciji več izgubila kot pridobila. Razne ankete to tudi potrjujejo. Janševa SDS že prednjači nad SKD.

V svojem govoru v Buenos Airesu, pa Peterle ni omenil, da bi Drnovškove vlade sploh ne bilo, ker ne bi mogla sestaviti večine v državnem zboru brez SKD. Seveda ne moremo SKD kar odpisati. Ima še vedno močno zaledje. Upajmo, da bodo pomladne stranke na prihodnjih volitvah nastopile enotno. Toda izgleda, da se to ne bo zgodilo. Pomladne stranke se med seboj prepirajo na veselje bratomorilcev. Vendar sem mnenja v vse pomladne stranke. Le stalna, oprezna in preudarna budnost lahko prepreči bodoče katastrofe. Daj Bog, da bi se to zgodilo.

BALKAN DANES IN JUTRI

Slovenski zdomci že leta z bolečim srcem sledimo političnemu in vojaškemu razvoju na Balkanu. Zadelo nas je PRISILJENO BEGUNSTVO. Zato razumemo težki položaj milijonov beguncev, ki so morali v državljanski vojni zapustiti področja krvavih bojov in opustošenj. Mnogi primerjajo to državljansko vojno s križarsko, za nas je bila še bolj kruta.

Papež Pavel II. je večkrat opominjal sprte etnične in verske skupine, da se sporazumejo in preprečijo nadaljne žrtve in beg beguncev po svetu. Tudi Slovenija jih je sprejela z velikim razumevanjem in jim pomagala.

Na Balkanu še dolgo ne bo miru. Tako vox populi et Dei. Vojno so dejansko izgubili bosanski muslimani. Bojevali so se junaško, obupani in zapuščeni od celega sveta. Ta je njihov boj obžaloval, zanj pa malo storil. Položaj muslimanov je danes slabši kot v preteklosti. Etnične čistke so končale, ne da bi priznali verske in ideološke razlike. Skoro v istem položaju so tudi bosanski Srbi. Z državljansko vojno so pridobili le Hrvati. Uspelo jim je zasesti izgubljena etnično čista zemeljska področja v Krajini. V Krajini živi danes le malo Srbov. Hrvati so si z Daytonskim premirjem tudi zagotovili Vzhodno Slavonijo, danes še vedno naseljeno po Srbih. Hrvaška vlada hoče v teh upostošenih področjih naseliti številne begunce iz vseh evropskih držav. Tudi politične begunce različnih ideoloških mišljenj.

Politolog in časnikar Andrej Ivanji je leta preživel in sodoživljal boje med Srbi in Hrvati. Prišel je do zaključka: Bosna ja stalna fiktion.

Njegova pričevanja so zgodovinska: Dokler se rdeči Miloševići generali ne bodo odpovedali zvezdam in srbski četniki ne smrtnim glavam, na Balkanu ne bo miru. Sporazum med Srbi in Hrvati v Daytonu (USA) predvideva umik srbskega prebivalstva iz Vzhodne Slavonije, ki so jo po hrvaškem umiku iz Vukovara zasedli četniki vojskovodje. Kaj sta se Slobodan Milošević in Franjo Tuđman dogovorila na srečanju v Atenah, je danes še vedno politična uganka. Nekateri politologi domnevajo, da obstoja med njima sporazum o razdelitvi hrvaških in srbskih ozemelj. Bržkone sta tudi razpravljala o kočljivi bodočnosti Republike Bosne in Hercegovine, za dalj časa zajamčeni po zaveznikih-z Nato silami in EZ. Nemčija, ki ni članica Varnostnega sveta ZN, je z odločitvijo nemške zbornice pristala na sodelovanje s tri tisoči moderne nemške vojske. Francoska vojska je že pred časom prevzela varstvo miru v Makedonski republiki.

Na Balkanu se politične spremembe razvijajo kot v filmu. Romuni so se na zadnjih volitvah oločili za demokracijo in izvolili za predsednika države krščanskega demokrata Emila Constantinja. Dvajset let so prenašali strahovlado, se uprli in zmagali. Bolgarska opozicija je vsak dan močnejša. Poročila navajajo številne manifestacije in napovedujejo padec rdeče vlade.

Boj za oblast se že dva meseca nadaljuje tudi v NJ-Srbiji, Črni gori in na Kosovu. Množičnim manifestacijam v Beogradu so se pridružili v Nišu, Kraguljvcu in v drugih mestih številni pristaši t.i. strank „Zajednosti“, med njimi srbski demokrati, somišljeniki prijatelja Draškoviča. Vest, da je Miloševićeva žena pripravljala teroristični napad na dr. Draškoviča, je razburil tisoče manifestantev, ki so po beograjskih ulicah zahtevali Miloševićev odstop. Beograd je obiskal bivši španski predsednik, socialist Gonzalez in s svojo komisijo ugotovil zmago opozicije. Zadnja poročila zatrjujejo, da Milošević že popušča.

Miloševićeva komunistična vlada se je po razveljavljenih volitvah znašla politično osamljena-ne samo v državi sami, marveč obsojena tudi po svetu. Srbska pravoslavna cerkev, ki je v času vojne podpirala Miloševićeve načrte, se je pridružila protestom somišljenikov strank „Zadejnosti“, skupini srbskih izobražencev, vojakov in policije. Izobraženci so s posebno listino obsodili 10 letno Miloševićevo krščenje človečanskih pravic in svobodo vere. Politična napetost dan za dnem narašča. Beograjski „Tanjug“ je priobčil oglas poveljstva JS s povdarkom, da ta jamči državno suverenost in mir. Če bo potrebno, tako vojaški oglas, se bo vojska postavila na stran naroda in omogočila resnico o odločitvi naroda.

Demokratični tisk navaja, da je to izjavo podpisalo 122 vojaških enot. Večina naroda očita Miloševiću, da spravlja narod v državljansko vojno.

Predsednik ZDA B. Clinton je po telefonu opozoril Miloševića, da se sprijazni z resnico in prizna opozicijsko zmago. Isto je izjavilo več evropskih politikov.

Nova Jugoslavija je narodnostno oživela. Časnikar Štefan Kuhn je po sodoživljenju manifestaciji v Beogradu prišel do prepričanja: V boju za oblast bodo kmalu zmagali v NJ velesrbski nacionalisti. Bržkone bodo iskali pomoči na Vzhodu, Hrvati na zapadu. Prva kraljeva Jugoslavija je trajala polovico let kot Titovina. Prvo je ohranjal kraljev, drugo Titov centralistični sistem. Kdo bo ohranjal zmanjšano tretjo, ve Bog in svetovni politiki. Beograd se mora že danes odpovedati srbskemu centralizmu in hegemonizmu.

Te srbskemu narodu prirojene značilnosti so v največji meri krive, da živi danes v Sarajevu od 350 tisoč le še 40. tisoč Srbov in 30. tisoč Hrvatov, ostali so Muslimani.

Slovenski jezuit p. dr. Marijan Šef, kaplan sarajevske župnije, že dalj časa oskrbuja s pomočjo slovenske Karitas, slovenske države, italijanskih in avstrijskih dobrotnikov okrog osem tisoč Slovencev. Po njegovi izjavi večina že ne govori več slovensko, te bi lahko našteli na prste... Verni so le v toliko, v prvi vrsti iz potreb in življenskega obstoja... Odnosi med muslimani, pravoslavci in katoličani so mrzli, takšni kot so bili 50 let pod komunističnim nasiljem. Malo verjetno je, da bodo slovenski Bosanci ohranili slovensko identiteto. Večino Bosancev veže s Slovenci korist in kupčije s slovenskimi podjetji Iskro, Pivovarno Laško in Ljubljansko mlekarno. Zelo radi segajo po slovenskih pridelkih.

V Sloveniji živi še vedno veliko število beguncev iz Bosne in Hercegovine. Večino oskrbuje slovenski narod. Breme zanj ni lahko, saj smo prav te dni brali poročilo od doma, da je vsaki peti Slovenec v Mariboru prisiljen obiskati zaraadi lakote Ljudsko kuhinjo. Lepo je krščansko pomagati potrebnim, morali pa bi v prvi vrsti misliti na potrebne v domovini.

Po izjavi severnoameriškega poveljnika generala Kleina bodo Srbi marca zapustili Vzhodno Slavonijo in Baranjo. Naselili bi jo po Daytonovem sklepu Hrvati. Voditelja srbske opozicije dr. Vuk Drašković in filozof Džindžić sta glasnika Velike Srbije, skrajna nacionalista, sovražnika muslimanstva in Hrvatov.

Francoski tisk pripisuje Vuku Draškoviču značilnost volka v ovčji koži. Ocenjevalci političnega in vojaškega položaja v Novi Jugoslaviji in BH opozarjajo politične voditelje in generale k strpnosti in sporazumu. Če teh ne bo, je na Balkanu znova nevarnost vojne. Na Balkanu bo mir le, če se bodo politiki zedinili v demokraciji-danes in jutri.

Skoberne Slavko

Kri ni voda!

(Rimljanski pregovor)

Hitlerjevi krvniki

Na začetku l. 1996 je v ZDA izšla knjiga, katere originalni angleški naslov se glasi: *Hitler's Willing executioners*. Napisal jo je ameriški žid Daniel Goldhagen, politolog na harwardski univerzi. Knjiga je našla močan odmev v anglosaksonskih državah. Tema te knjige obravnava judovski holokaust, za katerega po mnenju Goldhagena niso bili odgovorni samo nacisti, ampak celoten nemški narod.

V zvezi s to knjigo je buenosaireski dnevnik 8.9.96 „La Prensa“ prinesel obširen komentar povzet iz milanskega večernika „Corriere della Sera“, katerega pisec je desničarski časnikar Alfredo Venturi. Omenjeni se ne strinja z Goldhagenovo tezo o krivdi, ki naj bi jo imel celoten nemški narod. Še več. Venturi trdi, da Nemci za židovski holokavst sploh niso vedeli, kaj še, da bi zanj bili odgovorni.

V polemiko je končno posegel Venturijev rojak Giorgio Spini, po poklicu zgodovinar in star nad 80 let. Spini prav tako kot Venturi zavrača krivdo nemškega naroda glede holokavsta, prizna pa, da so zanj Nemci dobro vedeli, a da niso mogli preprečiti. Očitno Spini to stori zato, da odvrne krivdo nasilja, ki so ga izvajali Italijani nad okupiranimi narodi z odobravanjem italijanskega naroda.

Ni mogoče zanikati, da sta tako Mussolini kot Hitler prišla na oblast z ogromno večino na svobodnih volitvah in da sta šele pozneje postala diktatorja. In vendar nam zgodovinar Spini pokaže tudi na nekatere temne sence italijanskih okupacijskih oblasti. Tako n.pr. prizna, da so

Italijani na ukaz maršala Grazianija postrelili po nepotrebnem nad 1000 Libijcev v Severni Afriki. Obsoja tudi obnašanje italijanskih okupacijskih oblasti na Balkanu. Pove tudi, da se je tedaj mladi italijanski politik Andreotti prijateljsko rokoval z maršalom Grazianijem. Seveda Spini nikjer ne omenja zloglasnih italijanskih taborišč, kot npr. Rab in Gonars, kjer so umirali mnogi Slovenci.

Svetovna javnost pozna in obravnava predvsem nemška taborišča smrti. Nekaj ve tudi o sibirskih gulagih, o italijanskih pa nihče ne govori, oziroma piše, akoravno so Spinijeve slike skromne glede obnašanja italijanske soldatesce. So končno le važne za zgodovino, za svetovno javnost.

Ako me spomin ne vara, je pred leti dr. P. Urbanc angleško govorečim Kanadčanom preko tamošnjega časopisja pokazal na zločine italijanskih oblasti v Ljubljanski Pokrajini. Upam, da bo še v bodoče nadaljeval v svojih prizadevanjih v korist Slovencev, ki smo bili tedaj žrtve italijanske sovražne okupacije.

Nace Francič

Vulgus Vuit Decipi, Ergo...(*)

Volilni boj v zapadnem svetu, posebno še v Združenih Državah, je zelo različen od tega, kar se dogaja v času pred volitvami v Sloveniji. Kandidati povsod obljublajo veliko; če pa obljublajo preveč, pa jim, vsaj v Ameriki, volilci ne verjamejo in se raje odločijo za tistega, ki je bolj zmeren in bolj stvaren v svojih obljubah. Tako ameriško volilno telo ni sprejelo obljube o znižanju davkov, pa čeprav je Dole morda mislil resno.

A razlika pri enih in drugih ni toliko v obljubah, pač pa predvsem v ostrem razkrivanju preteklosti posameznih kandidatov. Na osnovi njihove preteklosti naj se volilci odločijo. In v Ameriki se. Le malokaj je tako odločilno kot dosežki v javnem življenju in splošno zadržanje poprej; še bolj pomembno pa je za kandidata, če je in kaj je zagrešil in to kadarkoli v teku svojega življenja. V tem pa je bistvo razlike in bistvo prevare med Slovenijo in drugje po svetu.

Komunistična partija v Sloveniji, in tega se sama dobro zaveda, je izgubila dobršen del podpore in privlačnosti, da ne govorimo o zaupanju, v slovenski javnosti. To dokazujejo tudi volilni rezultati. Zato so se tudi člani partije seveda le na zunaj, združevali ves čas od razpada Jugoslavije v levičarskih (beri: komunističnih) združenjih strankah z drugačnimi imeni in naslovi. Slovenski volilci tega niso sposobni upoštevati. Javno mnenje, ki ga ustvarjajo komunisti, je dostikrat močnejše od njihove lastne politične razsodnosti ali pa jo prikazati v zlagani luči, tako da celo komunistični zločini niso več zločini pač pa morda celo junaštvo in zaslužno delo za skupnost.

Seveda, Kučan in njegov klan si je uspešno prizadeval, da se prikrijejo zločinstva, ki jih je partija izvajala ves čas, ko je imela absolutno oblast. Preiskava ali ze samo spomin na poboje domobrancev in politične umore so dobili ime preštevanja kosti. Do dobre mere je vsej levici uspelo prevarati slovensko javnost s krilatico, da zgodovina in preteklost nimata nikakršne važnosti, da je potrebno samo gledati v bodočnost, drugim — komunisti, ki so si prilastili ali pa, ki uživajo dobrine in ugodnosti udradenega premoženja, bi se temu morali odpovedati — da, kakšna krivica!!!

In ne le Kučan. V Magu smo brali, kako brez osnove je bilo Drnovškovo hvališanje o uspehah njegove vlade; pa vendar mu je dobrih 27% slovenskih volilcev verjelo in dalo njegovi stranki v naprej pričakovani zmagoviti izid na volitvah. Veliko prahu so dvignile vse mogoče „afere“ in „krize“, pa je po zaslugi komunističnega spleterjenja javno mnenje začelo verjeti v nedolžnost krivcev in celo sprejeti kot grdo natolčevanje vsak poskus klicati krivce na odgovor ali vsaj imenovati tiste, ki so utrpeli krivico žrtev, ki jim gre povračilo in poravnava krivic. Podobnih „afer“ ni bilo malo. Med zadnjimi zapletenost Kučanovih ljudi pri polomijadi Tržaške kreditne banke. A ogorčenost je vselej in tudi tokrat bila le kratkotrajna, ker je pač ljudstvo nasledlo lepim izgovorom komunističnih izvedencev, ki jih zato plačuje Kučanov urad. Ljudje se pač pustijo prevarati in morda res drži rek iz naslova, da hočejo biti prevarani. Ne sicer da bi se tega zavedali, a pristanejo z veliko lahkoto ali brezbriznostjo na komunistično vabo in njihove lepe besede in obljube ter se obotavljajo ali si celo ne upajo zahtevati, da bi bivši in sedanji komunisti, če je to poimenovanje, sploh mogoče, morali dati odgovor za vse laži, prazne obljube, krivice ali zlo, ki so ga zagrešili po vojni v času vseh 50. povojnih let. Znali so se hliniti ob obisku papeža, nato pa spet zaostriili sovražnosti do Cerkve. Njihov največji uspeh je bil v tem, da so prevarali ljudstvo, da jim ni bilo treba

polagati računa za pretekla dejanja.

Predsedniku Rooseveltu so očitali, da se je polastil Vrhovnega Sodišča. Komunisti v Sloveniji so se polastili vse zakonodaje. Seveda so povzročili nezadovoljstvo, a ne zadostno nezadovoljstvo, ko so preko te zakonodaje izropali do znatno visoke mere slovensko gospodarstvo, na videz na praven in legitimen način.

Ljudje se pustijo varati.

In zakaj se ne pustijo varati od nekomunistov in nasprotnikov komunizma? Morda bi bilo potrebno, da bi se. Da bi ti spreminjali dejstva o svoji preteklosti, ni potrebno, da bi bili bolj širokogrudni v svojih obljubah, bi bilo nepošteno, pa tudi neuspešno, ker bi jih komunisti v svoji zlobni zvijačnosti, kot to delajo zdaj, načrtno prikazovali kot ljudi brez prave vizije za bodočnost. Sami pa imajo vizijo, a ne vizijo, kot o njej govorijo, pač pa vizijo polastiti se vsega, kar se da, in oblatiti desnico kot izkoriščevalce ljudstva. Ker so komunisti to ves čas bili in tudi bili nasprotniki slovenske samostojnosti kot vneti pripadniki komunistične Jugoslavije, in ker so nasledniki in zagovorniki prenekaterih zločinov, za katere je odgovorna komunistična partija, hočejo in morajo svojo preteklost prikriti in zatajiti.

Morebitna obnovitev Rožmanovega procesa, spominske plošče in žalne maše, Lipa sprave na Žalah, Nova Slovenska Zaveza in pa imena kot Teharje, Kočevski rog, kraška brezna in hrastniški rudniki, kljub hudim obsodbam komunistov in poskusom zanikanja, vendarle prinašajo vedno več in več o partijski preteklosti in prišel bo čas, ko se ljudstvo ne bo pustilo vač varati. To hočejo komunisti na vsak način preprečiti, a to se zgoditi mora.

Dolžnost vseh slovenskih političnih strank in Slovencev sploh je uspešno se prizadevati, da preteklost, ne da ne ostane prikrita, marveč, da postane očita in poznana, tako da nobena krinka ne bo mogla biti skrivališče in zatočišče nemoralne in, bodimo si odkriti, zločinske preteklosti slovenske komunistične partije ter njenega članstva. Potrebno je prevzgojiti slovenskega človeka tako, da se ne bo pustil varati in več ali manj slepo sprejemati politične odločitve od tistega dela slovenske levice, ki ji slovenstvo nikoli ni bilo mar, in da znova sprejme voljo, da se oklene slovenskih izročil, ki jim je slovenska krščanska preteklost bistveni del. Tako ne bo mogoče trditi, da zasluži in je prav ter da mu ni mar, če ga varajo zvodniki.

(*) Ljudstvo hoče biti varano, torej... (varajmo ga)

Premik k boljšemu

Šest let po plebiscitu, na katerem se je velika večina Slovencev odločila za samostojno državo, je za pravi premislek o doseženem kratko obdobje. Ravno tolikšno, da lahko tukaj in zdaj le zarišemo občutek o narodovem blagru, razmerjih v gospodarskem in socialnem razvoju, pravni varnosti in kulturni ravni.

In če smo jo sorazmerno poceni odnesli, ko smo se usodnega dne odločili, da se bomo izvili iz jugoslovanskega družbeno-političnega oklepa, je bilo tranzicijsko obdobje tudi v miru dovolj težavno. Najmočnejše politične skupine so v novi državi omogočile razbohotenje divjega lastninjenja, odlivanje kapitala v tujino, razpad podjetij s silno brezposelnostjo vred. O normalnem prehodu v pravno in socialno državo ni bilo mogoče govoriti. Institucije pregona in pravosodja bodisi niso mogle bodisi niso smele ravnati v skladu z (nedorečeno) zakonodajo. Celo nova, ki se je ali se bo šele sprejemala, je (bila) pomanjkljiva. To utegne povzročati še hujše socialne in morda tudi politične pretese.

Če se družba in posamezniki v njej želijo otresti okorele, tudi paradržavne organiziranosti, in prevetriti preživeto stanje duha, potem morajo dati več možnosti novemu, boljšemu. Pa najsi bo to pri sestavljanju nove vladne koalicije, prestrukturiranju in razbremenjevanju gospodarstva, utrjevanju socialnega partnerstva ali denimo preoblikovanju šolskega predmetnika.

Tudi pri vključevanju v Evropsko unijo in Nato bo samostojna in neodvisna država morala dodobra pretehtati pravice in dolžnosti. Če seveda hoče svojemu življu zagotoviti vse tisto, za kar se je pred šestimi leti zavzemala v parlamentarni izjavi o dobrih namelih; zaobljubila se je namreč, da bo temeljila na človekovih pravicah, delu, podjetništvu, socialni pravičnosti in varnosti za vse, ekološki odgovornosti in na najboljših slovenskih in evropskih tradicijah.

Jelena Gačič

Šele ko bo slovenski narod poznal vso resnico, mu bo pot do strnjene in umirjene družbe odprta. Za to družbo bo značilen narodnostni občutek. Ta občutek pa je vsota zavesti slovenske identitete, lojalnosti in odkritega sodelovanja v zavesti soodgovornosti. Le tako bomo zmožni ohraniti in razvijati svoje duhovne in materialne vrednote.

Jože Hubad - K slovenski istovetnosti

Kje je problem?

(Odrezki iz intervjuja s slovenskim pisateljem
Dragom Jančarjem.)

V drugi polovici 80. let smo bili prepričani, da bo nekoč, ko bo prišlo do normalne demokratične situacije, treba samo izreči nekatere stvari, ki niso bile izrečene, od roških pobojev prek povojnih procesov do zatiranja svobode govora in tiska, in vse se bo spremenilo. Po politični demokratični logiki bo vse steklo. Pokazalo se je, da to sploh ni res. Zdaj so vse stvari izrečene, vse se ve, nihče več ne more reči, da ne ve, kaj se je dogajalo v Rogu. Kljub temu so ljudje prepričani, da morajo še naprej stati spomeniki Borisu Kidriču in Edvardu Kardelju. Če bi bili vsaj prepričani, naj jim stojijo spomeniki, ker so organizirali odpor proti okupatorju, bi razumel. Vendar pa bi jih bilo treba nemudoma podreti zaradi tega, kar so komunistični voditelji počeli po vojni. In to ni stvar nekih „argentincev“. To je naša stvar, mi smo otroci tega socializma, mi moramo vedeti, da je demokracija nekaj drugega kot diktatura proletariata ali socialistično samoupravljanje. Očitno pa obstaja precej široko prepričanje, da so ti ljudje sprejemljivi kot politiki našega petdesetletnega obdobja, ki jim morajo stati bronaste mumije na slovenskih trgih. Dejansko gre za ljudi, ki so množično kršili človekove pravice, ki so delovali človekove pravice, ki so delovali proti vsemu, kar je mogoče imenovati demokratično; in vendar se ta zavest nekako ne more prebiti.

Problem so mediji, problem je sodstvo, problem je kvaliteta političnih idej, še najmanj so problem „kulturniki in razumniki“.

MAG 51/96

IZ PISMA OD DOMA

„ O volitvah pri nas pišeš. Pri nas smo pokvarjeni. Ko so pa take goljufije vsepovsod. Kako more nekdo drug zmagati, ko pa imajo v rokah še vse rdeči. Če pride kakšen pošten blizu, ga takoj izrinejo in onemogočijo, pa gre svinjarija naprej.

Pri nas bodo (saj so že) vse kar je lepega in dobrega uničili in pokradli, kar še niso.

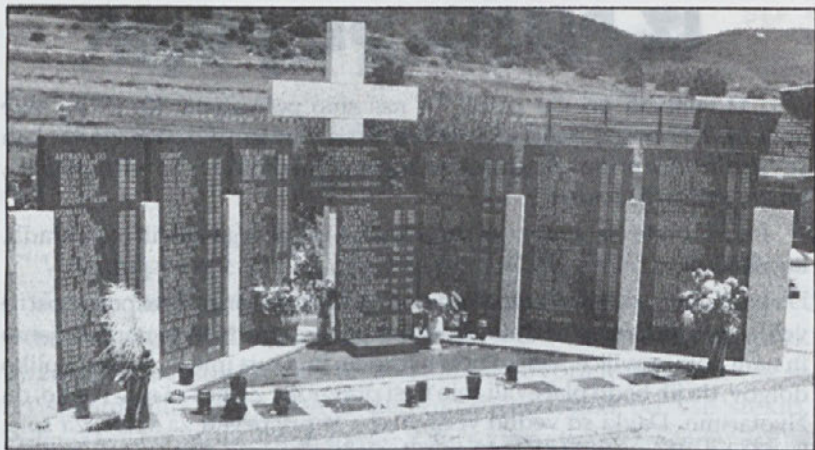
Vsak dan je slabše, samo umetno se drži pokonci. Brezposelnost je velika, gospodarstvo na dnu. Drnovšek pa še vedno trdi, da napredujemo in nam poje pravljice. Veliko novih trgovin ima tuja imena. Imamo toliko dolgov, da jih bodo plačevali celo naši pravniki. Za nas ni nič. Toliko, da životarimo. Davki so vedno večji. Treba je prispevati za vrtce, za šole, bolnice, za Bosance, ki jih je po celi Sloveniji na tisoče. Za nje je na dan pet obrokov hrane, za naše po šolah pa nič ali samo proti plačilu. V vse službe se rinejo stari komunisti, še Srbi imajo več veljave, kot naši. Stopedeset tisoč vseh sort Bosancev in še drugih, ki so dobili naše državljanstvo, službe in stanovanja.

Ni, da bi govoril. Saj je nemogoče povedati, koliko lumparji, tatvin in napadov na ljudi. To dostikrat pri belem dnevu. Študente in otroke čakajo pred šolami jim oropajo obleko in denar, potem pa se pretepejo. To imamo od tistih klatežev, ki smo jih vzeli kot begunce in jih pitali in redili. Ponoči pa ropajo po stanovanjih in kjer se jim ponudi priložnost...“

N.Z. Ljubljana

Trditi smemo, da smo bili Slovenci pred drugo svetovno vojno zdrav in notranje močan narod. Vemo pa, da so se med drugo svetovno vojno dogajale pri nas velike stvari, tolikšne, da je njihov učinek še danes navzoč v vseh vlaknih narodovega življenja in močno oblikuje našo družbo. Pri iskanju odgovora na gornje vprašanje smemo že na začetku ugotoviti, da je povsem izključeno, da bi nas v ta obupni položaj brez narodne resničnosti, ki je narodni razkol, pahnilo neko gibanje, ki bi ga pravično označili z narodno-osvobodilni boj.

Jože Hubad - K slovenski istovetnosti.

Spominska plošča žrtvam komunizma v Dobrníč

**Takšni so bili naši domobranci!
Prijatelj nam je poslal fotografijo,
ne da bi navedel imena.**

Uprava naproša prijatelje, da nam sporočijo imena!

Od doma

Predsedstvo. Predsednik M. Kučan, njegova žena, mnogi levičarski politiki so vabljeni in prisotni pri mnogih cerkvenih in verskih slavnostih (Dr. L. Čanžek 19.10. 96 Slov.) Govori teh „prijateljev“ cerkve poudarjajo dobro sožitje. To da je vtis doma in na tujem, da so odnosi med cerkvijo, religijo dobri in urejeni. To prenašanje je škodljivo! Najbolj „zoprna“ je prisotnost Kučana. Ta je desetletja vodil tajni protiverski odbor KPS, ni znano, da bi se zato opravičil, ali da bi sedaj mislil drugače. Pade v oči vabljenje škofa pri prireditvah SIM-a. Za branje sv. maše bi duhovnik najnižjega ranga zadostoval. Omejitev vabil na najhujnejše protokolarne zadeve je na mestu.

„Kučanov klan“ Kučan je dirigiral ljudi v opozicijske stranke. Tako Bizilj, da je začela med Demokrati, potem LDS, sedaj Danico Simčič, najprej v LDS, sedaj pri DS. Ta strupeno napada žrtve revolucije.

Lestvica Kučanovih klanskih sodelavcev 1. Janez Kocjančič, 2. Mitja Gaspari, 3. Jožef Školč, 4. Živko Pregl, 5. Janez Zemljarič, 6. Hermann Rigelnik, 7. Jelko Kacin, 8. Spomenka Hribar (in soprog) 9. Dr. Rupl, 10. Niko Kavčič.

Praznik reformacije. Kučan, ateist, izrablja to priliko za hvalo protestantizmu, Trubarju in napada RKC. Povzdigovanje Trubarja, njegovih najbolj surovih napadov na RKC je doseglo višek. Trubarja, pastora, ki je uporabil pisano slovensko besedo za širitev Protestantizma predstavljajo kot narodnega buditelja.

Preds. obiski in potovanja. Jih je toliko važnih, še več nesmiselnih, da jim je težko slediti. Kot levičar, brez znanja jezikov, Kučan doseže malo. Uspehov, rezultatov, ki bi koristili RS ni, in jih ne bo! Kritika v Magu 39/96 velja obisku Kučana „nemški krščanski socialni uniji“ na Bavarskem. To je bil strankarski obisk nemški levici!

RS rdeča Kitajska. Obisk predsednika Kučana je pomagala k podpisu meddržavnega sodelovanja v zdravstvu. Štefka Kučan (žena MK) je Kitajcem podarila opremo za bolniško sobo. „Dar“ je financirala Slovenija. Darovi gostitelja Kučanovim niso le njeni... **Medalja.** Jo je dobil Hans van den Broek. Ta je pohvalil Kučanovo vodstvo, da je RS leta 1991 ušla tragediji. Kot je znano se tragediji nismo povsem izognili, bilo je par deset mrtvih in materialna škoda je bila ogromna. Tega bi bilo manj, ako bi Kučan saj poskusil preprečiti zaplembo orožja Ter. obrambi.

Volitve za novega predsednika RS bodo dec. 1997. Kučan pravi, da bo kandidiral samo v slučaju, ako postane desnica premočna. To je izrazito mešanje v notranjo politiko, strogo prepovedano za predsednika. Pri vseh polomijah s Kučanom, bivši šef KPS, še vedno levičar, nakup vile za 10% dejanske vrednosti, Elanov škandal DEM 430.000 daril, vodja še vedno močne leve nomenklature itd je skoraj nemogoče verjeti, da bi bil izvoljen. Po drugi strani je vse mogoče, ljudje kritizirajo vlado, volijo pa Drnovška!

Stranke pomladi morajo že danes misliti na dobrega kandidata. Levica bo skušala kandidirati quasi disidente, njihove sopotnike kot Dr. D. Rupl. Dr. F. Bučar in slične. Prišli bi z dežja pod kap. Izvrsten kandidat bi bil Gd. Ivan Oman, bistrega kmečka rodu, trezen, miren, lep nastop, s karizmo, objektivni. Kljub letom bi z lahkoto izvrševal v glavnem protokolarno vlogo predsednika! Drugi dober kandidat bi bil kranjski župan V. Gros!

NOTRANJI RAZVOJ V RS VOLITVE 1996

Bile so mirne, znak resnosti in odgovornosti. Volilna udeležba je bila skromna 73-83%, v tem je kriza naše demokracije. Število naveljavnih glasov je pretirano visoko, preko 60.000. To bi se moralo preveriti, ker je bila izpolnitev volilnice silno enostavna. Obkrožiti so morali eno stranko in nič drugega.

Škandal, prevara večjega obsega so bili izseljenci. Te so enostavno z nemogočo tehniko (pošta s prekratnimi roki itd) iz volitve izvrgli.

Stanke pomladi imajo 45 mest, levica manj, toda z njimi bi mogli potegniti vsi saj večina iz DESUS-a in SNS. Ključ sta postala poslanca narodnosti. Imamo paradoks, da bi en sam predstavnik recimo Italjan

(Manj kot 3000 duš) odločal o sestavi vlade, o zakonih itd. Manjkajo glasovi izseljencev, levica je vedela, zakaj so jih izločili!

Napovedi, ankete so glede volitve bile v glavnem zgrešene. Napoved, da bo LDS prva je bila točna, kot tudi dvig strank pomladi. Preseneča padeč SKD (Peterle), škodovala jim je vezanost v koaliciji s komunisti. Dosegli so nekaj dobrih služb, drugod so popustili do nenačelnosti. Ivan Oman je predlagal odstop Peterlet-a, kot šef stranke je bil premehak, preveč je žrtvoval, samo da bi bili zraven. Preseneča SNS s Jelinčičem, vsi so mislili, da Zbora ne bo več videla. Dejansko so dobili poslanci SNS najmanj direktnih glasov 7.13% in v parlament so prišli s seštevanjem nacionalne liste.

Med LDS so **znani poslanci**, Igor Bavčar, Jelko Kacin, Janez Drnovšek, Jože Školjč, Zoran Taler, vsi levičarji.

Pri SLS sta poznana brata Podobnika (Primorca), Franc Zagožen, Ciril Smrkolj, Peter Hrastelj.

Pri SDS Franc Čebulj, Ivo Hvalica, Janez Janša, Bogomir Špitelič, Branko Kelemina.

Pri SKD Vincencij Demšar, Benjamin Henigman, Helena Vencelj, Alojz Peterle, Izidor Rejc, Marijan Schiffrer.

Od 90 poslancev, je 56 novih. Mnogi stari so izpadli, tako voditelj komunistov, Janez Kocjančič, Andrej Šter, Igor Umek, Andrej Umek, Meta Zupančič, Dr. Davorin Kračun, Dr. Janez Dular. Župani so se izkazali kot dobri kandidati, od 50 kandidatov županov, jih je kar 25 prodrlo!

Demokratska stranka, leglo zakritih levičarjev, pristašev fiktivne NOB je propadla (Tone Peršak, Dr. F. Bučar, Gpa Simčič itd). Izven parlamenta ostajajo tudi Zeleni. Škodovala je delitev Gošnik — Šešerko.

Dr. Jože Mencinger, uveljavljen ekonomist, bivši minister je dobil samo 333 glasov. Zanimivo je, da je v volilni kampanji, oportunistično hvalil Drnovškovo vodenje gospodarstva. Ni mu pomagalo...

Polom pevcev in piscev. Stranke so jih kandidirale, brez uspeha, noben ni prodril.

Stranke pomladi, ki so pred volitvami ostale brez sporazuma tesnega sodelovanja, ga skušajo ustvariti sedaj. Položaj je vsekakor lažji, ako bo 45 poslancev pomladi držalo čvrsto, bodo uspeli. M. Podobnik namiguje, da imajo že obljubljen sodelovanje 46 poslancev. Vsekakor položaj absolutne premoči, ki so jo uživali levičarji v parlamentu vse do letos je mimo, verjetno za vedno. Vladanje s tako podeljenimi poslanci bo težko, ako se Drnovšek zadovolji z koalicijo z nekaj ministrskimi sedeži brez predsednika, bi imeli seveda solidno vlado (70 poslancev!). Ako do takega sporazuma ne bo prišlo, bodo stranke pomladi lahko vladale, toda bodo v večni nevarnosti poraza. To bi vodilo k novim volitvam. Ne bi bilo zgrešeno, ako se s tem računa in pripravlja že danes!!!

Nova železniška proga RS — Madžarska. Progo (Puconci — Zalaloevoe) dolga 45.5 km naj bi začeli graditi že v 6 mesecih. Proga bo važna za Luko Koper, med drugim bi se razbremenile ceste, ki so v Prekmurju prenapolnjene!

Delo dnevnik. Medtem ko se drugi dnevnik borijo z preživetjem, število naročnikov raste. Doseglo je 100.000 in 20% več v soboto. Stavka pri Slovincu se nadaljuje, stečaj je na vidiku. Mogoče bo volitveni uspeh imel tudi vpliv na boljšo prodajo časopisa. Predsednik upravnega odbora je Jože Duhovnik, bivši šef Litostroja, (SKD).

Prekmurje, naša žitnica. Na 20.000 hektarih so posejali pšenice in ječmena. Letos so Prekmurci pridelali 100.000 ton krušnih žit, to je skoraj 50% potreb RS!!!

Ljubelj, zasuti tunel, je zopet v redu, promet teče. Sedaj pride na vrsto Karavanški! Autoceste. Prometu so predali drugo smer med Celjem in Mariborom, sekcijo med Šentiljem in Mariborjem, 2 Km obvoznice v Ljubljani.

Dr. J. Drnovšek je govoril v UNO v New Yorku. Poučil je prizadete, da imajo ZN dve veliki nalogi, prilagoditev in madernizacijo... Drnovšek upa

na kako mesto pri tej organizaciji, tudi najvišje mesto bi prevzel... Riziko velike Drnovškove blamaže bi bil za RS prevelik!

Dr. Janez Dular, minister za kulturo, je povdaril, da se mora računati z zmanjšanjem vlage družbenih kulturnih institucij. Financiranje kulture samo zaradi kulture mora odpasti. Naj se predočijo programi, ki bodo ocenjeni, ako so vredni finančne pomoči. Komentar: Skozi 50 let so kulturniki dobivali 100% finančno kritje s strani družbe. Zato so plačali davek v formi političnega oportunitizma. To je sedaj postala navada. Zakaj se ne bi kultura postavila na zdrave ekonomske temelje? Ako je dobra bo preživela, ako je slabo tega ni vredna. Pretirana podpora, sedaj kot že imamo vse elemente kulture srečno pod streho, je odveč in samo potuha slabim.

Umrli je politik, časnikar Jože Smole. Iz solidne meščanske družine je postal zadržan komunist, v katerega je verjel, ali se tako delal, do konca življenja. V zadnjem intervjuju (Mlad 46/12 Nov 96) o Drnovšku pravi sledeče „Drnovšek se je zelo bal, da ne bo izvoljen kot kandidat za člana predsedstva SFRJ. Vsak dan je telefoniral v Socialistično zvezo ali bo izvoljen. Nisem še videl človeka, ki bi mu bilo toliko do tega“. Smole je do zadnjega častil Tita. Češ, 40 let smo imeli mir in red. Tudi pod Stalinom je to bilo, tudi na grobovih je mir... Smole je v RS hotel ohraniti rdečo zvezdo. Češ, saj nobenega ne moti. Verjetno je bil o tem celo prepričan, na podlagi „ljudske volje“, ki jo je pomagal ustvariti in diktirati.

Novo elektrarne. Ob Soči so položili temeljni kamen, simbolični začetek gradnje dveh elektrarn.

DRUŽBENI RAZVOJ V RS.

Prva velika borzna posredovalnica Dadas je doživela pred leti silen vzpon in uspeh. Šlo je za manipulacije vredno 100 in več Milj. \$. Ta privatni imperij je sedaj skoraj v bankrotu. Ljudje so izgubili velike vsote. Dadas delnice so bile krotirane US \$ 1.500 in več (ena sama), danes je cena komaj US\$ 70.- Vprašanje ali se je pri tem šef Dadas Davorin Sadar obogatil? Prevara, kraje v borznem prometu zakonodaja RS še ne obvlada!

Kriminalistična ekipa je izvršila temeljito preiskavo pri graščaku Nicholas Omanu, našli niso ničesar. Oman je bil glavni posredovalec nakupa orožja leta 1990/91.

1. okt. 1996 je bil zadnji rok za prijave privatnih praks zobozdravnikov in zdravnikov. Zanimanje je veliko, prijav je bilo 257.

Šefi podjetij zahtevajo pri podelitvi služb dekletom in ženam, seksualne usluge. Od moških pa zahtevajo za delovna mesta po tisoče mark. Kar preseneča in kaže na vsestranski moralni propad je dejstvo, da se to vzame kot moralno. Roparski napadi so nekaj običajnega. Ljubj, pošto Poljanski nasip so oropali pri belem dnevu.

Križ na Škrlatici. Ta je bil uničen samovoljno l. 1954. Letos so ga alpinci zopet postavili, na istem mestu, v isti formi. Kot strela z neba je prišel nalog, da ga morajo odstraniti. Reakcija je bila velika, organizacije in ljudje so zagrozili, da ga bodo po potrebi postavili znova. Dr. P. Gantar, minister za okolje, se zgovarja, da niso krivi, da ga ne bodo porušili. Zahtevajo pa uradno rešitev tozadevne vloge... Vloge, v Kranjski Gori, Jesenicah pa ne rešijo.

Denacionalizacija. Od 9000 zaplenjenih stanovaj je bilo vrnjenih 5722. Najemniki teh stanovaj protestirajo. Hočejo odškodnino, hočejo biti izenačeni s kupci družbenih stanovaj. Pravi lastniki bodo ponovno, krivično oškodovani! Nova vlada bo končno morala napraviti red na tem področju, odpraviti morajo načrtno zavlačevanje. Žrtve morajo dobiti povračilo v naravi, z redkimi izjemami. Cerkev že predolgo čaka na povračilo tudi vseh gozdov. Pomladne stranke morajo ta problem rešiti hitro in odločno, vsako popuščanje, zavlačevanje, neodločnost jim bo odvzela zaupanje, sedaj izkazano na volitvah. Franciškani so obnovili dom (Plečnikov) v Šiški. Po denacionalizaciji je namenjen domovanju 57 študentov obojega spola.

Dr. A. Trstenjak. Nekrolog J. Zadravca Druž 13.X.96 „Akademik evropske, slov., nemške, francoske, nizozemske, belgijske italjanske in švicarke akademije znanosti — Veliki legendarni mislec z brezmejnimi znanjem“ Komentar: še nihče ni bil član tolikih akademij, tudi Trstenjak

ne. Kakšen smisel ima tako pretiravanje? Sčasoma pride vsa resnica na dan posebno za pokojnike, ki so postali del naše zgodovine. Zdravec še piše „velik med velikimi, katoliškemu nazoru je ostal intimno zvest“. Neroden stavek, ki nakazuje, da je v javnosti eventuelno bil Trstenjak drugačen, manj načelen. Pokojnika je častila levica (častni član Ljubljane) do njegove smrti, hvaležni so mu bili za javno naklonjenost OF, „poštenim“ partizanom.

Gradnja stanovanj je na psu, še vedno prevladuje socialistični sistem direktne družbene aktivnosti z nemogočimi pogoji za razvoj privatne gradnje. Število zgrajenih stanovanj v RS letos je komaj 200. Povprečna velikost 62.2 m², malo večje kot preje, v primerjavi z zapadom skromno.

V Črnomlju so odkrili spomenik zamolčanim žrtvam druge svetovne vojne. Boljša, pravična, zgodovinska označba bi bila žrtvam revolucije in rdečega terorja. Borci še vedno ne popravijo spominskih plošč, recimo v Koprivnici, Žajdela (Slov 24.X) poroča, da vsebuje ime Terezije Kamnik, ki so jo sami zverinsko ubili. Še bolj čudna je plošča na Brezjah, Frančiškani tam slave vrsto duhovnikom aktivnih v NOB!? Med drugimi D. Halasza, vsem znano žrtev partizanov.

Mladina je organizirala masovno akcijo proti privilegiranim (predčasne) pokojninam poslancev. Uspeli so, zaenkrat, blokirati ta predlagani zakon.

Z. Jelinčič je lažno obtožil Dr. M. Brejca in J. Janšo ilegalne trgovine z orožjem. Sodnik je Jelinčiča obsodil na skupno 6 milijanov SIT odškodnine obema tožiteljima.

Žale imajo 2200 pogrebov na leto. 80% jih je z žaro, Žale so edini krematorij v RS. Pred vojno so bili pogrebi in grobovi (najem) po ceni, ki je ljudje niso niti čutili. Žale postajajo zelo drage! Pridobitev socializma! Uprava ne reagira na prijave oskrunitve grobov, o mestu pokopa Gen. Rupnika ne pove ničesar.

Na Golovcu pri Celju so odkrili ponovno masovno grobišče. Kostni pobitih ovija telefonska žica. To pot so zadevo poprijeli pravilno, na kraj

zločinov je prišel preiskovalni sodnik. Bo sedaj toliko poguma in pravice, da bodo sprožili kazenski proces proti preživelim morilcem iz Teharskega taborišča, Ozni, Knoju, partizanom?

Zadnje čase Celjski mestni svet podpira zahteve Teharske komisije. Ta deluje za ureditve parka spomina. Vsako leto Celjska občina položi venec ob križu na Teh. polju.

Slov. železnice niso napredovale od 1945 do 1990, to je bila ena izmed „pridobitev“. Sedaj delajo na prenovi prog, tako bodo vlaki med Mariborom in Ljubljano lahko vozili od 100 do 160 Km na uro. **Smeti.** Povpreči Slovenec proizvede 1.02 Kg na dan. Smeti ležijo zaenkrat vse povsod, vendar resno delo to odpraviti se je začelo.

Maksimilian Vollmeier, domnevno prvi človek štajerske mafije, je bil žrtev prometne nesreče v Turčiji. Za njim je bila izdana mednarodna tiralica (nagrada DEM 5.000). Za vsak slučaj so truplo pripeljali v RS verifikacijo.

V **Domžalah** so odkrili javno hišo v nočnem lokalu Butterfly. Dekleta Slovačkinje in Ukrajinke so bile obravnavane surovo. Obtoženih je 7 ljudi, Slovak, Bosnjak, Hrvat, ostali Slovenci.

V RS naštevajo tri kroge ekonomske smetane, bogatašev.

Skupina direktorjev, naftne družbe, avtomobilska trgovina, velike trgovine (95% bivša nomenklatura)

Novinci, mlajši od 40 let. Izhajajo iz premožnih družin (zopet nomenklatura). V glavnem gre za finančno dejavnost.

Koristniki denacionalizacije, veliko med njimi elite izpred druge svetovne vojne. Komentar: bo komaj držalo, povračilo ukradnega premoženja je bilo skromno, na vse mogoče načine so omejevali višino škode. Največje odškodnine do 1 milj. DEM v 20 letnih obveznicah, brez jamstva države, je revščina. Tak milijon namreč danes ni vreden veliko več kot 10% nominalne vrednosti...

ZUNANJI ODNOSI RS. Italija. Se hoče uveljaviti na Madžarskem,

deloma v Sloveniji. Dela na povečani kooperaciji Rim — Ljubljana — Budapest. V ta namen so imeli v Mariboru delovni sestanek glavni tajniki zunanjih ministrstev, načrtuje se tudi sestanek zunanjih ministrov. Mogoče bo po tej liniji Italija odstopila od konfortacije do RS (Osimski sporazumi itd.). Italija je v trgovini z RS močno aktivna Italijanski eksport v prvih 9 mesecih t.l. je znašal US\$ 1.15 biljonov, import samo 770 milijonov! Italj. obrambni minister B. Adreotta (25 Nov Rim) bi pozdravil sprejem Madžarske in RS v NATO! in to v prvem krogu.

Hrvaška. Tudjman, težko bolan, je ocenil hrvaške odnose z RS kot dobre. D. Gjenero Slov 2. Nov 96 „Ali se spreminja Tudjmanov odnos do RS“? S Hrvaško je bila medtem podpisana pogodba o obmejnih vodah. (Čabar!). Ali bo končno urejena meja!? Hrvatje morajo so slabe volje, ker je 140 milj. DEM v nevarnosti v slovenski Tržaški kreditni banki.

Na dnevnem redu so pogajanja glede razdelitve premoženja SFRJ. Srbi ne dajo nič, še kasirali bi radi. Ako bo Milošević in partija zletela v Srbiji, bi moglo iti bolje. RS je precej kriva takemu stanju. Do Srbije (ZRJ) se je obnašala 1991/94 arogantno. To pa je bil najboljši čas, da bi prišlo do resnih, donosnih pogovorov. Dober komentar je napisala Mojca Murko, Delo 12.X.96 „Ponižno do Zahoda, oholi do Vzhoda“. To drži in je strašno zgrešeno, na vzhodu je naš trg, naša politična zaslomba!

Nato. Glede pristopa novih članov bo imela glavno besedo USA. Gre za finančno injekcijo v tej zvezi. V Washingtonu sta si podajala roko v tej zvezi slovaški in slovenski zunanji minister. Argument Gd. Kračuna je bil, mi smo povezava med Italijo in Madžarsko. Dosedanja vlada RS je bila smatrana za levičarsko, to in dejstvo, da je v RS naprodaj za malo denarja vsaka vojaška in gosp. skrivnost ostaja največja ovira. Še posebej so nezaupni do OM Jelko Kacina. Vlada slov. pomladi bi imela v Washingtonu, NATO in v EU neprimerno lažje in bolj uspešno delo.

Delo 8.XI Največji krivec, da ni prišlo do sporazuma med strankami pomladi pred volitvami baje nosi Borut Sommeregger, funkcionar SKD. Človek je Korošec, svoječasno novinar pri Kleine Zeitung. Pri SKD bo težko, ker so zgubili na pomembnosti, bo manj dobrih služb, parola „pomembno je biti zraven“ bo za SKD manj donosna.

Močan plus za SKD je poslanec Marijan Schiffrer iz vrst izseljenstva, medvojne opozicije KPS. Znan kot dober, razumen govornik in debater. Imel je dobre predvolilne nastope. V intervjuju z Slovincem je zagovarjal taktiko SKD, da mora vsak funkcionar SKD podpisati, da ni bil Oznaš, in da ni bil član partije. To zadnje je odveč. Redki bivši komunisti, so sedaj pravi demokrati. Kot takim se jim ne more odrekat vso svobodo v njihovem političnem delu.

SKD — SLS. Če kdaj je danes zgodovinska priložnost združiti obe stranki. Postali bi najmočnejša stranka v RS kot so to bili med obema vojnama. Z združitvijo bi pridobili tudi formalno pravico sestaviti vlado...

J. Kocjančiču se daje njegovo mesto predsednika ZLSD, komunistov. Ni uspel priti v parlament. Oddahnil si bo tudi državni tožilec Anton Drobnič, ki je stalna tarča J. K. napadov. Četudi z argumenti „Ljudskih sodišč“ iz 1945.

Pri SDS (J. Janša). Dr. Jože Pučnik ni kandidiral. Kot poslanec je vodil Komisijo za odkrivanje povojnih pobojev. V starem Zboru, je mogel napraviti malo ali nič, ker je bil blokiran po komunistični večini. Sedaj, ko bo drugače, ga ni več. Škoda! Stranka SDS v svojem časopisu Demokracija do podrobnosti odkriva sezname tajne politične policije. Zaenkrat je bil na vrsti center UDBE v Celju.

VOLITVE. Cerkev, pravilno, se je držala pravila ne priporočati posamične stranke. Cerkveni veljaki kot nadškof Dr. A. Šuštar, Preds. Komisije za Mir in pravičnost Dr. A. Stres in drugi so pravilno in opravičeno zagovarjali in povedali dvojje a) volite stranke, ki ne kršijo moralnih norm in zakonov b) ne ostajajte doma, voliti je naša pravica in tudi dolžnost!

SLS je pridobila za volitve kup organizacij kot Civilna iniciativa za RS, Lista za Maribor, Zveza za Ljubljano, Združenje lastnikov razlaščenega premoženja itd. Ta podpora je prišla prav. SLS je pridobila v mestih. Škoda, da niso še bolj uspeli. Sposobni župan Maribora bi bil dobrodošel v novem parlamentu.

Konkurenca na volitvah je bila velika. Na eno poslansko mesto je prišlo 14.6 kandidatov, vseh je bilo 1315. To kaže intenzivno zanimanje za politiko. Škoda, da je volilna udeležba bila skromna. Nacionalnih list je bilo vloženih 16, te bodo verjetno v bodoče odpadle, kar je prav. Število strank v parlamentu je reducirano na borih 7, v bodoče bo še manj. Vzdrževati kompletni ustroj stranke ni lahko in ni poceni! Velika škoda, da liberalci niso prišli v parlament, morali bi se vključiti v okvir druge stranke. Na ta način bi saj prišel v Zbor izvrsten Vitomir Gros.

Na vprašanje ako bi bil sposoben za mandatarja je V. Gros odvrnil „Zagotovo bolj od dosedanjega, ki je pred tem vodil podjetje ki je propadlo. Za mano ni nič propadlo, vse je samo raslo!“ Ima prav!

Udinjanje filozofov (D.S. Mag 37/96) Dr. Slavoj Žižek, vedno na strani leve, režima je pred kratkim izjavil „Sedanje slovenske težave so posledica globalne krize kapitalizma, v tem okviru je treba iskati prave odgovore“. Naš filozof je moral prespati vsa leta od 1989 naprej...

SLOVENSKA CERKEV. V Družini je bil objavljen daljši članek o denacionalizaciji Rakovnika. Salezijanci so dobili povrnjenega malo ali nič. V gimnaziji je še vedno podjetje Angora, ki se misli seliti. Grad s stanovanji, kjer je bila tiskarna je zaseden, enako stavba izza cerkve.

Dr. Ivan Štuhec (N. L. Nov 96) Neurejenost odnosa cerkev država omogoča politične manipulacije. Enkrat cerkvi nudijo rešitve, ako bo pridna in tiho, drugič jo udarijo po prstih, ker jih je vodila v napačno smer.

Ob 55 letnici VOS- OF na Vogrskem Zoran Polič, notranji minister 1945, „Na Primorskem ni bilo revolucije, pozivam primorske duhovnike naj Lj. nadškofiji svetujejo naj spremenijo svoj odnos do NOB“. Odgovoril mu je Ivan Likar (Družina 20.X) „Revolucija je bila, bolj zakrita (Uboj druž. Brecljv Žapužah, Ivan Bric, 14 nedolžnih na Lajšah, med njimi duhovnika Sluga in Piščanec. Primorski duhovniki so po vojni odsedeli 82 let“. Komentar: bilo je še huje, partizani so bili do 60% v partiji, umorov domačih nedolžnih nasprotnikov je bilo 350 (Msgr Novak!).

Poslanec Zmago Jelinčič „V bolnišnicah v dosti primerih podpišejo zadolžnico, da njihova posest gre cerkvi“ Odgovoril je Lj. bolniški župnik

Gd. Miro Šliva „Z vso odgovornostjo trdim, da ne poznam niti enega primera.“ Komentar: Kajje narobe ako cerkev dobi kaka volila in zapuščine? To ni samo dovoljeno, nego hvalevredno.

Najbolj obiskana cerkev v Gradcu je cerkev Marije Pomagaj (Marija Hilf). Do 1500 vernikov pri 5 mašah. To graško faro že 5 let oskrbujejo patri minoriti s Ptuja!!!

Dr. Tamara Griesser Pečar in France Martin Dolinar sta napisala knjigo „Rožmanov proces“. V celoti odklanjata obtožnico in seveda sodbo. Kaznivega dejanja ni bilo dokazanega nobenega. Kot najtemnejša točka ostaja Rožmanova prisotnost pri prisegi (je opravil sv. mašo in odšel). Pisci in komentatorji (Ivan Puc Slov 9. nov. 96) ne upoštevajo Haške konvencije, ki prisego okupatorju specifično dovoljuje pod pogojem, da ne vsebuje elementa zvestobe. Domobranska prisega je bila povsem v okviru dovoljenega. Škof bi mirno lahko ostal pri prisegi. Slovenska kolaboracija s prisego vred, sprejem orožja je bila taka kot je predvidena po medn. konvencijah, taka kot so jo imeli po celi Evropi. Dodatni argumenti za prisego in borbo proti revoluciji in partizanom, OF (zavezniki) je bila prisilna s strani Nemcev in dolžnost nujne samoobrambe pred grozečimi likvidacijami.

Zadnje čase levica toži, da so domobranci bili v sklopu SS, od njih organizirani, plačani. Hitler je večino zasedenih dežel od 1943 naprej prepustil SS s Himler-jem na čelu. To je bilo dejstvo, kateremu se ni dalo izogniti. Nihče, ki je živel v zasedeni Evropi se ni mogel izogniti sožitju z SS.

KONGRES. Z izjemo občasnih intervjujev Dr. Jože Bernika, ni zaslediti pomembnih aktivnosti. V Kanadi se SSK trudi za izdajo Baragove Znamke. Po Berniku je Kongres v Kanadi dosegel, da so pri popisu (Slovenci o.p.) v posebni kategoriji. To ne drži, to je bilo urejeno še pred pojavo SSK. S spravo se ukvarja pododbor, ta je pred časom sopodpisal Klepov načrt sprave, ki je nesprejemljiv, ker nakaže za lase privlečno simetrijo krivde obeh taborov. Danes je jasno, da je SSK bil prva leta področje leve infiltracije s S. Hribarjevo na čelu.

KULTURA Mladina 43/96 našteva najbolj prodane knjige s politično

tematiko v RS 1) Sveto pismo 11.000 (politika o.p?) 2) Moja resnica J. Drnovšek 8.000 (ne verjamem o.p.) 3) Kučanov klan 4) Zadnji dnevi SFRJ B. Jovič 4.000 5) Svet kot zarota S. Hribar 3.200 (dvomim o.p.) Spretna levičarska pol. manipulacija Mladine!

REVOLUCIJA. V odgovor na vedno nova odkritja grobišč, grozot levega tabora levi tabor odgovarja s knjigami Silva Grgiča o „načrtnem iztrebljanju“ kontrarevolucije. Poleg redkih slučajev nekaterih osebnih obračunov domobrancev, odkritih, priznanih in obžalovanih pisec izmišlja, pretirava. II Knjiga, 2484 pobojev ujetih, ranjenih partizanov, dve tretini od domobrancev!? III Knjiga, bo navedla med 4500 do 5000 padlih ali ranjenih partizanov, torej posledica bojev in nič drugega...

Dokazi o „NOB“ na Primorskem Delo 31/8/96 G. Fogor citira E. Kardelj, marca 1945 „Treba je aretirati vse sovražne elemente ter jih izročiti OZNI, ki je treba očistiti vendar ne na narodnostni, temveč ideološki osnovi“.

IZSELJENCI. Kot napovedano izseljenci državljani niso mogli voliti, ker niso dobili volilnic pravočasno, V rokah imamo dokaze, da so volilnice poslali iz Ljubljane šele 30 oktobra, kar 100% onemogoči glasovanje. Bilo je cel kup protestov, Argument (SIM), da je bilo samo 5000 prijavitelcev je šibak. Ljudje so bojkotirali, ker je bila prevara tako očitna. Z volitvami v tujini bi imeli vsaj 20.000 volilcev.

ZAMEJSTVO. Škandal in finančni polom ogromnega obsega Tržaške kreditne banke se bliža koncu. Režimska banka je imela vodstvo „odobreno“ od KPS — režima v SRS. Očitno so bili strokovno nesposobni. Del izgube gre tudi na račun kazenskih aktov. Banka je imela 40.000 privatnih računov, v glavnem Tržačani in upokojenci iz RS, ki dobivajo Italijanske pokojnine. Najhuje bo z vlogami podjetij, Slovenskih bank (112 milj DEM), Hrvaških bank (140 milj DEM). To bo verjetno povsem propadlo. SSK — Slovenska skupnost „Gre za zgodovinski polom bivše manjšinske politike, ki podreja vse politični ideologiji. To je bila režimska banka, vse kar ni bilo njihovo so odbili!“

40. redni občni zbor Tabor DSPB, Cleveland, Oh., USA, 4.1.1997

(Poročilo predsednika)

40 let je lepa doba za neko ustanovo; posebej še za preživele protikomunistične borce slovenskih domobrancev.

Komunistična revolucija v Sloveniji se je pričela pred 56 leti — prav v dobi, ko je bila naša domovina okupirana po sovražnikih. Rodila je najprej samoobrambo Vaških stražarjev in leta 1943 slovenske domobrance pod poveljstvom graa. Leona Rupnika, ki je ostal zvest poveljnik svojim vojakom in jih ni nikdar prostovoljno zapustil; tudi ne pred rdečim partizanskim sodiščem. Vedno in povsod je zagovarjal slovenske domobrance kot branitelje slovenskega naroda in njegovih svetinj: BOG — NAROD — DOMOVINA. Še zadnji trenutek svojega življenja pred partizanskimi streli je glasno zaklical: „Živel slovenski narod!“ Slava takemu junaku, ki smo se ga v letu 1996 počestili slovenski emigranti skorajna vseh zemeljskih celinah častno spominjali ob 50-letnici njegove mučeniške smrti; samo v samostojni Sloveniji se ni našla ustanova, ki bi se javno spomnila in počastila s primerno proslavo 50-letnico mučeništva grala. Leona Rupnika, ki je s svojimi domobranci polagal prve temelje svobodni Sloveniji.

Gral. Leon Rupnik je bil prvi predsednik Slovenije, ki jo je takrat predstavljala Ljubljanska pokrajina, voditelj slovenskega naroda v najhujšem času slovenske zgodovine, v letih komunističnega partizanskega terorja. Dokler je bil predsednik gral. Leon Rupnik, smo Slovenci imeli vsaj tisti ščepec oblasti, ki so nam jo okupatorji dovolili v skladu s pravili meddržavnega prava, da smo lahko nemoteno ohranjali svojo slovensko bit, kar se ni zgodilo v nobenem drugem predelu zasedene Slovenije. Nikjer drugje Slovenci niso mogli dajati duška svoji nacionalni zavesti s kulturnim izživljanjem, izdajanjem knjig, s Slovensko akademijo znanosti in umetnosti, z javnim

prepevanjem slovenske narodne himne, s slovensko zastavo, z narodnimi nošami, s tabori, s svojim denarjem, s svojimi poštnimi znamkami itd. itd.

Prišel pa je 3. maj 1945, ko so slovenske strankarske skupine odstavile grala. Leona Rupnika in mu iztrgale vso avtoriteto predsednika in poveljnika slovenskih domobrancev, proglasile vlado Narodnega odbora, oklicale Svobodno Slovenijo v okrilju Jugoslavije pod oblastjo kralja Karadžordževića in ponosne slovenske domobrance podredile jugoslovanski vojski.

3. maj 1945 je bilo pogubno dejanje nesposobnih ljudi Narodnega odbora, ki je pahnilo ves slovenski narod v nesrečo in povzročilo pokol slovenskih domobrancev z gralom. Leonom Rupnikom na čelu, nagnalo tisoče Slovencev v mučniško smrt, slovenski narod pa v suženjstvo.

Danes je še živih slovenskih domobrancev že malo. Toda še živi domobrankska ideja, ki nas druži v organizaciji TABOR. S pomočjo mlajših idealistov, ki so bili v tistih letih še premladi, da bi se lahko pridružili slovenskim domobrancem, pa danes stojijo v vrstah preživelih domobrancev, velika ideja, ki jo je sprožil gral. Leon Rupnik, še živi v organizaciji TABOR in opravlja neprecenljivo delo razkrivanja zločinov komunističnih partizanov med revolucijo v letih 1941-1945.

Če bo med nami sloga in zvestoba pristni domobranski misli, bo domobrankska ideja še dolgo, dolgo živela v varstvu organizacije TABOR pod vodilom BOG — NAROD — DOMOVINA, ki so nam ga zapustili gral. Leon Rupnik in njegovi zvesti domobranci. — Slava jim!

Hvala lepa vsemu odboru, kakor tudi vsem članom, ki ste nas podpirali v pretekli poslovni dobi. Upam in prosim, da bi ostali prav tako v pomoč tudi novemu odboru.

Bog vas vse živi!

Z domobranskim pozdravom — BOG — NAROD — DOMOVINA.

Predsednik TABOR-a DSPB, Cleveland

Milan Zajec.

ZVEZA DRUŠTEV SLOVENSkih PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV TABOR

Cleveland, Ohio — USA. Dec. 23. 1996.

Nova Slovenska Zaveza

dr. Prelovšek Damjan, predsednik

Spoštovani,

Na občnem zboru Zveze TABOR DSPB, ki se je vršil septembra 21. 1996 v Milwaukee, Wisconsin, USA, smo bili obveščeni, da namerava NSZ postaviti Spominsko ploščo v Ljubljani. Ta Spominska plošča bi bila posvečena vsem Domobrancem iz Ljubljane in okolice. Tudi tistih, ki so bili pobiti v borbi med vojno od slovenskih Titovih komunističnih partizanov, po končani vojni pa vrnjeni od angleških zasedbenih enot iz Avstrije Titovim slovenskim partizanom in mučeniško pomorjeni v Kočevskem Rogu, Teharjih in drugih krajih širom Slovenije.

V Sloveniji so bile med domobranskimi vrstami tudi osebe iz ostalih pokrajin takratne Jugoslavije. To so bili Srbi in morda tudi Hrvatje, ki so se tudi borili tu na slovenski zemlji proti Titovim komunističnim partizanom pod slovenskim domobranskim vodstvom. Tako bi bilo primerno, da so vklesana tudi imena oseb teh narodnosti. Bili so žrtev komunizma, kot borci proti komunizmu.

Organizacija TABOR ZDSPB je sklenila na tem občnem zboru, da

smo pripravljene sodelovati pri tej akciji, da bi bila tudi ta vklesana na tej Spominski plošči. Pri tem je potrebno, da je jasno napisano, čemu je posvečena ta Spominska plošča. Zveza TABOR DSPB je odobrila \$ 1.000.- (en tisoč dolarjev) za Spominsko ploščo, da bi bila vklesana ta imena.

Lepo prosimo, da nas obvestite kako je z zadevo, da Tabor DSPB more pojasniti ostalim krajevnim društvom o tej zamisli — Spominska plošča, ki bi pokazala vsakemu obiskovalcu, da se je v času med drugo svetovno vojno in po vojni 1945 zgodil največji zločin nad slovenskim narodom. Opomin novi generaciji in ob vstopu v novo stoletje, da nikdar več ne nasede tuji demagogiji.

Pričakujemo Vaš odgovor in želimo obilo uspeha pri tem delu.

Z domobranskim pozdravom: „Bog, Narod, Domovina“

S. Vrhovec, taj.

Milan Zajec, predsednik

Imena, za katera Tabor ZDSPB prosi, da bi bila vklesana na Spominski plošči.

General Leon Rupnik † Sept. 04. 1946

Kapetan Anton Harbič, srbskega pokolenja † 1944

Kapetan Dušan Meničanin srbskega pokolenja † 1944

Kapetan Miloš Sabič srbskega pokolenja vrnjen † 1945

Kapetan Dejan Suvajdžič srbskega pokolenja † 1943

In vsem protikomunističnim žrtvam iz Ljubljane in okolice.

ODŠLI SO a ostajajo med nami

V spomin pokojnima bratoma

† **Jože in Frank Glivar**
17./okt. 29./okt.

V Torontu sta v mesecu oktobru preminula dva bivša domobranca — brata Jože in France Glivar, doma iz Brézovega Dola, Ambrus, Suha krajina. Ta del Slovenije je med vojno zelo trpel zaradi partizanstva, zato so se mladi fantje in očetje zbirali v Legiji, ki je bila ustanovljena v Ambrusu. Tudi pokojni Jože starejši v družini se je pridružil Legiji v Ambrusu, bil tudi na Turjaku in je po posredovanju župnika iz Cerknice bil izpuščen. Javil se je domobrancem v Borovnici, kjer je bil poveljnik pokojni stotnik Ludvik Kolman, nato je bil v Rupnikovem bataljonu in se z njim pretolkel na Koroško. Z ženo Angelo sta imela tri sinove in eno hčerko. Letos je izpolnil 74 let. Mlajši brat France pa se je nahajal med vojno pri domobrancih v Ljubljani in je čakal na operacijo na srcu, pa se zaradi rešne bratove bolezni ni odločil za dan srčne operacije. V Torontu je bil zelo uspešen pri svojem poklicu in denarno veliko pomagal svoji vasi v Ambrusu in župniji. Bog bo obema bratoma bogat plačnik v nebesih! Ob grobu jima je spregovoril predsednik Tabora v Torontu, Blaž Potočnik. V Torontu zapuščata sestro Marijo, poročeno Mišmas, v domovini pa brata Cirila in dve sestri Ivanko in Rezko, ki sta tudi prihiteli na pogreb v Toronto.

Blaž Potočnik

FRANCI HOLOZAN

Zastalo je veliko domobransko srce. 22. decembra 1996, nas je nenadoma zapustil bivši domobranec, nepozabni Franci Holozan. Rodil se je 12. oktobra 1922. Svojejo mladost je preživeljal v Devica Marija v Polju, kjer se je živahno posvetil kulturnemu življenju. Ob perelomu se je pridružil najprej vaški straži, pozneje pa gorenjskim domobrancem. Ta del življenja opisuje v Zborniku Revolucija okrog Limbarske gore. Po Vetrinski tragediji je v več taboriščih sodeloval pri opremi taboriščnih listev, v Argentini pa kot režiser in scenograf zlasti dolga leta v Slomškovem domu. V slednjem je sodeloval zlasti pri domobranskih proslavah kot voditelj, režiser in čudovit recitator.

Pokojni domobranec je bil zvest naročnik revije Tabor. Vsem žalujočim naše iskrene sožalje. Dragi Franci, počivaj v miru!

LENČA ZUPAN-MALOVHRHOVA

Božja poslanka Smrt zadnje čase pogosto obiskuje naše družine. Segal po najboljših, pred smrtjo Kulturnega velikana Beznika, je iztrgala naši skupnosti gospo Lenčo Zupan-Malovrhovo. Bila je srce slovenske vzgoje v Ramos Mejii.

Starejši se je spominjamo kot bolničarke v Taborišču v Spittali. Pomagala je neštetim bolnim in domobrancem v nevarnosti. Lenča je bila domobranka - v civilu. Njena zasluga je bila, da je rešila Vuleta Rupnika, ga spremljala v Lengholg, od koder se je preganjani rešil na Tirolsko.

MARA MARINŠEK

V torek 28..1 je umrla v San Isidro Mara Marinšek. Pokopali so jo na pokopališču, kjer počiva njena mama. Po srcu je bila domobranka, rada pa je sodelovala pri tisku in izdaji Revije „Smer v slovensko državo“

R.I.P.

„Mnogi še vedno zavračajo spravo“

Glavne misli iz govora dr. Jožeta Bernika, takratnega predsednika SSK ob Lipi sprave, 15. junija 1996. na ljubljanskem pokopališču na Žalah.

Danes stojimo na tej božji njivi, da se spomnimo vseh, prav vseh nasilno uničenih slovenskih življenj v zadnjem polstoletju. Postojmo v duhu in se spomnimo vseh, ki so padli ali bili umorjeni v boju za obstanek in svobodo našega naroda: naših Primorcev, ki so prvi prišli pod čevelj italijanskega totalitarizma; naših vojakov, ki so padli v neenakem boju proti napadalcem fašističnega in nacističnega sovražnika v aprilu 1941; nato vseh, ki so se borili proti okupatorju in proti komunistični revoluciji za obstoj naroda — četnikov, partizanov, vaških stražarjev, domobrancev, prisilnih mobilizirancev v tuje vojske, talcev, vseh pokončanih v uničevalnih tujih in domačih taboriščih in končno vseh padlih v vojni za Slovenijo pred petimi leti. Spomnimo se tudi vseh civilnih žrtev vojne in revolucije, med njo in po njej, ko se je drugod že vračal mir. Vsem tem dolgujemo spoštovanje in zahvalo.

V čem je ta dolg in kako ga moramo poravnati? Postojmo in pogledjmo! Še danes med našimi mrtvimi žrtvami tisoči nimajo v svoji domovini svojega groba, največkrat so njihovi grobovi neznani in brez imena. Drugim, celo civilistom in slovenskim vojakom, so bili njihovi grobovi oskrunjeni in izbrisani, sled za njihovimi zemeljskimi ostanki je izginila. Kot družba smo pustili, da je nasilni režim skoraj izbrisal zgodovinski spomin nanje. Saj nimamo niti spominske knjige z imeni in drugimi podatki za vse Slovence in Slovenke, ki so izgubili življenje v vojni in v skoraj polstoletni dobi revolucije. Kot narod niti sedaj v svoji suvereni državi nismo mogli zbrati v sebi dovolj srčne kulture, volje in poguma, da to polstoletno sramoto civilizacije izbrišemo iz naše zgodovine in popravimo te in druge krivice.

Pri nas imamo ta grobišča že več kot pol stoletja, pa se oblasti upirajo normalni sodni preiskavi. Obsojamo zločine v Bosni, s svojimi se nočemo soočiti! Ali se zavedamo, da živimo v pravni, moralni in človeški sramoti, ki ji ni para v Evropi? Ali ni to stanje v nebo vpijoča kršitev najbolj osnovnih človekovih pravic tako mrtvih kot preživelih?

In ob vsem tem slišimo pozive, naj dopustimo živeti med nami več resnicam o naši preteklosti. Vendar, resnica je samo ena. In to moramo iskati z vsem spoštovanjem, pošteno in ne glede na to, kaj bomo našli.

Res je, vsak posameznik ima pravico do svojega razmišljanja in prepričanja

in tudi do svojega gledanja na objektivno raziskana dejstva, seveda po presoji svoje vesti in dolžnosti do sočloveka.

Toda, ali ima država pravico do svoje „Resnice“, torej resnice, pisane z veliko začetnico?

Ne, demokratična država nima pravice do svoje ekskluzivne resnice. Samo države s totalitarno nedemokratično usmerjenostjo imajo svojo resnico. Ta vodi v apartheid med državljani in v ideološko-politični rasizem.

Ob vsem tem se upravičeno sprašujemo, zakaj ne more priti do sprave med nami. In zakaj nekateri trdijo, da sprava med nami sploh ni mogoča?

Poglejmo v obraz slovenski stvarnosti!

Kot svobodni in suvereni državljani in z vsem dolžnim spoštovanjem do naših državnikov in tistih, ki mislijo drugače, želimo pomuditi naše razmišljanje.

Spravo najboljonemogoča prav dejstvo, da so ljudje na odločilnih položajih v naši državni upravi prinesli iz preteklosti svojo resnico in jo udejanili kot Resnico z veliko začetnico. Ta Resnica temelji na „pridobitvah revolucije“, torej tiste revolucije, ki je pripeljala na oblast komunistično kliko in jo tam vzdrževala dolga desetletja. Ta Resnica, preoblečena v demokratična oblačila, je postala in ostaja načelna in operativna usmeritev sedanjih oblasti. Zato tudi geslo o več resnicah; drvaža ima svojo in ta drži vzvode oblasti; državljani naj imajo svojo zasebno resnico, ki pa je v javnosti brez moči.

V resnično demokratični in pravni državi državljani ne bi smeli dovoliti tako očitno pogubnega dualizma. Država nima lastninske pravice do zgodovine in njene interpretacije. To je delo za civilna združenja svobodnih in suverenih državljanov. Država mora zagotoviti pravni okvir, v katerem so vsi državljani pred zakoni in zgodovino enaki. Le tako morejo do polne mere udejaniti svoje državljanske pravice in dolžnosti.

„Resnica“, ustoličena v revoluciji, ima še danes v naši državi razsežnosti nekake državne religije, ki jo zaznamujejo mnogi privilegiji, lastni simboli, prazniki, svetniki in mučenci, spomeniki, simbolizmi, miti in stroge dogme.

Še enkrat se spomnimo vseh slovenskih žrtev vojne in revolucije. Ob teh jubilejih jim dolgujemo našo novo zavezanost delu za spravo, za szenačenje vseh državljanov, za konec apartheida, za kulturne odnose med nami, torej za konec diskriminatorne državne Resnice.

Slovenka, Slovenec! S tem delom začnimo kar vsak pri sebi. Često se spomnimo napisa na spomeniku žrtvam rasističnega nasilja v Gorici:

„Zgodilo se je. Lahko bi se ponovilo. Ne smemo pozabiti!“.

Da zagotovimo našemu narodu demokratično svobodo, pravno državo in svetlo prihodnost, tudi mi ne smemo pozabiti!

Spomenik
žrtvam v
Žužemberku

NASLOVNA SLIKA

Da ne pozabimo!

Iz množičnih grobov v Jelendolu in Mozlju, kamor so komunistični partizani NOB poklali stotine ujetih vaških stražarjev in četnikov, je meseca septembra 1943 vzklopelo Rupnikovo Slovensko domobranstvo, da bi se za njim Slovenci združili za

BOGA — NAROD — DOMOVINO.

DAROVALI SO

ZA TISKOVNI SKLAD

Fajfar Franc	\$ 10.-
Hainrihar John	\$ 30.-
Omahen Nace	\$ 30.-
Sršen Tomaž	\$ 20.-
Sladič Marija	\$ 30.-
Merc Rudi	\$ 10.-
Zajec Milan	\$ 20.-
Dovič Milan	\$ 5.-
Vera in Lojze Gregorič	\$100.-
Edvard Veider	\$ 20.-
Lojze Mohar	\$ 5.-
Jože Križman	\$ 5.-
Ksmač Ivan	\$ 20.-
Boh Jože	\$ 30.-
Šivec Lilian	\$ 30.-
Burjes Lojze	\$ 20.-
Gregorčič Vera in Lojze...	\$100.-
Vavpetič Marija in Blaž ...	\$ 10.-
Dolinar Gregorij,	
<i>v spomin na ata</i>	
Milan Dolinar	\$150.-
Pogačnik Branko	\$ 10.-
Turk Janez	\$300.-
Dolenc Jože	\$ 10.-
Marija Kavčič Toronto	\$ 5.-
Ivan Kastelic Toronto	\$ 5.-

Aguštin Kuk Toronto	\$ 5.-
Marica Juha Toronto	\$ 5.-
Franc Kreže Toronto	\$ 5.-
N. N. Thurnbury Ont.	
<i>V spomin P. S. Pleškota</i>	<i>\$ 25.-</i>
Anton Gorjup (acton)	\$ 10.-
Jakob Planinšek	U\$S 60.-
	<i>kanadskih dol.</i>

ZA SOCIALNI SKLAD

D. Miha Mejač	\$ 50.-
Mary Coffelt	\$ 50.-
Franjo Mejač	\$ 50.-

ROŽMANOV DOM

Gregorič Vera in Lojze	\$100.-
Vodišek Marija	\$ 10.-
Globočnik Vera in Martin	\$200.-

NAKNADNO

Globočnik Vera in Martin	\$200.-
Pfeifer Jelka	\$ 25.-

VSEBINA

Uvodnik	1
Slovenska božična smreka - Ivan Korošec	2
Hiša mojega očeta - Rebozov	4
Pogumno v leto 1997 - L.P.	5
Papeško odlikovanje	6
45:45 = 44:46 - R.T.	6
Spomenik pod pomendvanim grobom - Ivo Žajdela	8
Slovenska demokracija in morala - Tone Arko	11
Balkan - danes in jutri - Slavko Skoberne	16
Hitlerjevi krvniki - Nace Frančič	19
Vulgus vuit decipi, ERGO - Slov. Država	20
Premik k boljšemu - Jelena Gačeša	23
Kje je problem - Mag 51/96	24
Beseda k slovenski istovestnosti - Jože Hubad	23-25
Pismo od doma - N.Z.	25
Spominska plošča v Dobrničju	26
Kdo pozna te mlade fante domobrance?	26
Od doma - dr. Peter Urbanc	27
Občni zbor v Clevelandu	40
Spomenika zveznega odbora Tabora Novi Zavezi	42
Odšli so, a ostajajo med nami	44
Mnogi še vedno zavračajo spravo - Jože Bernik	46
Darovali so	III

Hurlingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619